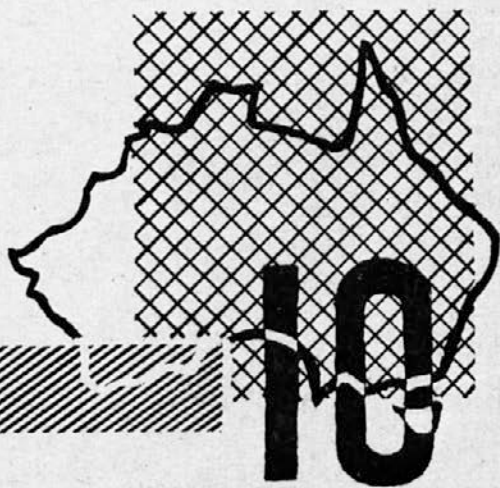

25x19

1961

2.

10 LERO

10

10

MISLI

Registered at the G.P.O., Sydney, for transmission by post as a periodical.

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

Tel.: FA 7044

★

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
66 Gordon St.,
Paddington, N.S.W.

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 75-7094

KOLENDAR

Marec — Sušec

- 1 S Albin
- 2 Č Pavel, mučenec
- 3 P Kunigunda
- 4 S Kazimir
- 5 N Tretja postna
- 6 P Felicita, Perpetua
- 7 T Tomaž Akvinski
- 8 S Janez od Boga
- 9 Č Franciška Rimska
- 10 P 40 mučencev
- 11 S Krištof
- 12 N Četrta postna
- 13 P Kristina
- 14 T Leon, škof
- 15 S Klemen Dvoršak
- 16 Č Hilarij, Tacijan
- 17 P Patricij (Patrick)
- 18 S Ciril Jeruzalemski
- 19 N Tiha, pasionska
- 20 P Jožef, rednik Jez.
- 21 T Benedikt, opat
- 22 S Izidor, Lea
- 23 Č Viktorijan
- 24 P Gabriel nadangel
- 25 S Oznanjenje Marije
- 26 N Oljna (Cvetna)
- 27 P Janez Damaščan
- 28 T Janez Kapistran
- 29 S Bertold
- 30 Č Veliki Četrtek
- 31 P Veliki Petek

ČE SE PRESELETE, sporočite:

Prejšnji naslov

Sedanji naslov

Ime in priimek

UREDNIK SPREJEMA
PRISPEVKE ZA MARČNO
STEVILKO DO
3. MARCA 1961

KNJIGE DOBITE PRI "MISLIH"

VEČNOST IN ČAS — £ 1-0-0.

Izbrani spisi umrlega dr. Odarja. Poučni in razmišljajoči članki. Zelo priporočljivo.

LJUBLJANSKI TRIPTIH — £ 1-0-0.

To izredno povest imamo spet v zalogi. Priporočamo.

S O C I O L O G I J A. — 3 zvezki po £ 1-0-0.
Odlično delo dr. Ahčina, že večkrat priporočeno.

TRI ZAOBLJUBE, krasna povest Janeza Jalna iz časov, ko so nastajale Brezje z Marijo Pomagaj. — 10 šil.

SLOVEN IZ PETOVIJE, zgodovinska povest Stanke Cajnkarja iz časov sv. Metoda. — 10 šil.

SOCIALNA EKONOMIJA, zadnje sijajno delo umrlega dr. Ahčina. Dobili smo novo zalogo in knjigo najtopleje priporočamo. £ 1-10-0.

ČLOVEK NA OBEH STRANEH STENE. Moderen roman, spisal Zorko Šimčič, izdala Kulturna akcija. — £ 1-0-0.

IZBRANI SPISI pisatelja Finžgarja II. zvezek. Roman "Iz modernega sveta" in več drugih novel — £ 1-0-0.

IZBRANI SPISI pisatelja Finžgarja I. zvezek: Dekla Ančka, Divji lovec itd. Vezana £ 1-0-0.

NA BOŽJI DLANI — £ 1-0-0.

Kociprov roman Slovenskih Goric iz časov nemškega navala. Velezanimivo!

DNEVI SMRTNIKOV. — Izbrane novele, izdala Sl. Kult. Akcija v Argentini £ 1-0-0

BARAGO NA OLTAR! — £ 0-10-0.

Ves pomen Baragov in vse delo za njegovo oltarno čast je popisano v tej knjigi.

PO SVETLI POTI. Poučna knjiga dr. Franca Jakliča. £ 1-0-0.

IZBRANI SPISI pisatelja Ksaverja Meška. Najnovejšje izdanje. PET zvezkov po £ 1-0-0.

DANTE: P E K E L. Izdala Slov. Kulturna Akcija v prevodu dr. Tineta Debeljaka. £ 1-0-0.

PD 550/1968

LETO X.

FEBRUAR, 1961.

STEV. 2.

PROŠNJA IN POZIV

Velečeno uredništvo: —

Ob začetku VI. letnika svojih knjižnih izdanj. Vas podpisana Slovenska Kulturna Akcija prav lepo prosi, da bi priobčili v svojem cenjenem listu na vi dnevem mestu priloženo "PROŠNJO IN POZIV" s podpisi slovenskih javnih delavcev v zamejstvu ter s tem podprli naša prizadevanja.

Slovenska Kulturna Akcija

SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA izpolnjuje važno nalogo in njeno delo je že rodilo lepe sadove. Skupina slovenskih kulturnih delavcev ohranja ideale slovenske duhovnosti ko ustvarja na polju znanosti, umetnosti, kulture. Podpora in zaganjanje je uživala že od početka. Iz globoke ljubezni do slovenstva izvira vse to delo, ki krepi in množi tudi delavnost na verskem, socialnem in političnem polju. Naše kulturno delo koraka vzporedno s tokovi, ki oplajajo vse človeštvo; naše bivanje v zamejstvu dobiva s tem poseben pomen in vrednost.

Napori pa bodo brezuspešni, če ne bodo sloneli na medsebojnem razumevanju in podpiranju. Delo bo začelo hirati, ako se za njegovo usodo ne zavzamejo vse plasti našega naroda; prav vsi mu moramo priskočiti na pomoč v čim večji meri.

Slovenska kulturna akcija se ob začetku novega knjižnega leta obrača na nas vse s pozivom za naročbo in podporo. Njenemu klicu nikakor ne smemo ostati gluhi. Po svojih močeh jo skušajmo okrepiti: zgradimo ji trdno zaledje vsega naroda, ki mu je mar za usodo slovenske kulture v zamejstvu.

Slovenska kulturna akcija je že opravila veliko delo: zavarujmo ji varen in nemoten razvoj. Naša pomoč naj ne zaostaja za idealizmom in vero, ki jo izpričuje in oznanja.

Misli, February, 1961.

P. BERNARD AMBROŽIČ, Sydney, Avstralija. — Dr. VOJKO ARKO, Bariloče, Argentina. — IVAN AVSENEK, Cleveland, ZDA. — Dr. JOŽA BASAJ, New York, ZDA. — Prof. MARKO BAJUK, Mendoza, Argentina. — Dr. RUDOLF ČUJES, Toronto, Kanada. — IGOR DOMICELJ, Buenos Aires, Argentina. — Dr. LEOPOLD EILETZ, predsednik Slov. akad. starešinstva, Buenos Aires, Argentina. — Dr. FRAN GNIDOVEC, rektor Slov. semenišča, Adroque, Argentina. — Dr. CELESTIN JELENC, član NO za Slovenijo, Buenos Aires, Argentina. — Dr. ANTON KACIN, Gorica, Italija. — Dr. MIHA KREK, predsednik NO za Slovenijo, Cleveland, ZDA. — Dr. RAJKO LOŽAR, Manitowoc, ZDA. — Ing. ALBIN MOZETIČ, Buenos Aires, Argentina. — ANTON OREHAR, direktor slov. dušnih pastirjev, Buenos Aires, Argentina. — p. ANTON PREŠEREN S.J., Rim, Italija. — Prof. FR. SEKOLEC London, Anglija. — MILOŠ STARE, tajnik NO za Slovenijo, Buenos Aires, Argentina. — Dr. A. SFILIGOJ, Gorica, Italija. — Prof. PAVLE VERBIČ Buenos Aires, Argentina. — KAREL A. WOLBANG C.M., Princeton, ZDA. — Dr. BORUT ŽERJAV, Pariz, Francija.

Decembra 1960.

UREDNIK:

OB MAUSERJEVI POVESTI

"URA S KUKAVICO"

O, SEVEDA, TUDI KAK INTELIGENT se ustavi včasih pri meni in se kaj pogovoriva. Pa se je oni dan ustavil eden in čez čas sem mu rekel:

"Mohorske knjige so tu, pa morda jih dobite pri dr. Mikuli?"

"Se ne zanimam. Saj so zmerom enake. Vse njihove povesti so po enem in istem kopitu. Rajši berem kaj modernega. Sicer pa zdaj že večinoma segam po angleških knjigah."

"Svobodo vam! Vendar dovolite, da ugovarjam vaši trditvi, da so mohorske knjige vse po enem kopitu. Berite letošnjo povest Ura s kukavico, pa boste videli, kako se motite."

Segel sem na polico in položil knjigo predenj. Ogledal si jo je in obstal pri označbi: Druga knjiga.

"Kaj hočem s tako povestjo, ki mi ponuja le drugi del. Prvega dela nisem bral..."

"Nič za to, lahko ga še dobite in berete. Sicer je pa v tej knjigi na zadnjih straneh podana kratka vsebina prve knjige. Najprej berite to, potem ta drugi del. Stavim glavo, da boste pozneje hoteli imeti tudi prvi del in ga boste z užitekoma brali."

Prav ta hip so me klicali na telefon. Rekel sem mu:

"Oprostite — toda saj medtem lahko preberete vsebino prve knjige, kot je tu na kratko podana. Hitro se vrnem."

Dobrih sedem minut sem bil nazaj.

"Ste že prebrali?"

"Sem. Točno toliko časa ste mi dali."

"Me veseli. In zdaj boste knjigo vzeli?"

"Nekaj drugega mi hodi po glavi. Zdaj sem še vse bolj prepričan, da je res tudi ta povest po znamenem kopitu. Malo ljubezni, malo srčnih bolečin, nazadnje pa vendar poroka! Zame je čisto dovolj, da sem tole prebral — zdaj vem, kakšna je povest in si branje celotne knjige lahko prihranim. Kar se pa tiče drugega dela, bom pa počakal, da bo kje prav tako na kratko podano, kot je tu podana vsebina prve knjige. To bo kar zadostovalo."

Razposajeno se je smejal svoji duhovitosti in užival ob njej, kot bi pil najčistejšo rebulo.

Pogrelo me je.

"Vi ste mi pravi! Nekdo je izkopal iz starega groba neznano okostje in ga vam pokazal. Pogled, dva, ste vrgli po kosteh in zdaj pravite, da vam je življenjska zgodba človeka do potankosti znana!"

Take opazke očitno ni pričakoval. Zaprlo mu je sapo, jaz sem pa hitel z besedami:

"Človek božji, skušajte razumeti, kaj sem hotel reči. Okostje ni človek, kosti niso življenje. Da dobite človeka, je treba najprej na kosti meso in kožo, pod kožo kri in srce, v srce dušo in misel, pa čustva in voljo — z eno besedo: življenje..."

Zasopil sem se in ugibal, če sem povedal tako, kot bi bilo prav. Ker je molčal, sem hitel dalje:

"Prav to je napravil Mauser iz tega okostnjaka, ki ste si ga ogledali medtem, ko sem bil na telefonu. Dal mu je meso in kri in dušo in srce, dal mu je življenje, več: dal mu je življenjsko zgodbo, ki je živo ogledalo življenja človeka, ki se bori in zmaguje, podlega in pada, vstaja in spet pada, rine navzgor, pa ga lastne slabosti in napačne držé pri tleh, končno se pa le prerine do nekega cilja..."

Spet mi je zmanjkalo sape, tako vzhiceno sem govoril. Videl sem, da uživa ob moji onemoglosti. Čudno kisel nasmeh mu je sedel na ustnicah. Pa sem se kar spet zaletel:

"Rečem vam, če imate kaj smisla za umetnost, z lahkoto se je naužijete iz te knjige do visoke mere. Naj vas opozorim le ne nekaj mest v povesti. Na primer na straneh 81 in naprej. Tisto 'koledovanje' na smrtni postelji! Če ni to branje užitek prve vrste, če ne seže do srca in vam ne prevzame vse vaše notranjosti, niste življenjski človek..."

Sapa, sapa. Mož je postal resen in zamišljeno strmél v vrstice, ki sem nehote položil nanje prst:

Kdo so pa to možje?

Gvišno so kralji trije...

"Seveda vam te vrstice same ne povedo nič. Čitati morate ves dogodek, kako čudovito koristno ga je Mauser popisal. Za zdaj vas samo posebej opozarjam na to mesto. Ali pa nekaj drugega! Ustavite se ob Vorenčevem priznanju na strani 109. Koliko izkušenj in preizkušenj, koliko življenjske šole je bilo treba, da je nazadnje le zlomilo Bijola in je izrekel besede:

Takrat sem še mislil, da sem sam na svetu

in me nebena palica ne more zadeti!

Kako je pisatelj svojega junaka počasi prisi-

Misli, February, 1961.

hil na poti skozi trdo življenjsko šolo, da je moral tako ziniti, človek božji, to ni majhna umetnost! Ne, ne, ni se treba sramovati Mohorjevi, da spravlja med svet take povesti, pa naj se zde komu še tako malo moderne. — Ali pa, da še tretje točke ne pozabim: Berite od strani 110 dalje opisovanje Vorenčevega obiska pri Anci! Mojstrovina posebne vrste, vam rečem!”

Sapa! Moral sem se znova oddahnuti.

Mož je zaprl knjigo in jo stisnil pod pazduho...

“Torej boste vzeli? Ampak so štiri knjige, nič rad ne trgam kolekcije. Kar funto potegnite iz žepa!”

Počasi je vlekel sivca ven, jaz sem pa utegnil še nekaj reči:

“Da ne pozabim! Slovenščina, prijatelj moj, Mauserjev krasni jezik! Že samo to je izreden užitek. Res ima nekaj starinskih izrazov, ki jih je najdete v Slovenskem pravopisu, pa so morda prav zato še bolj sočni. In kako se spozna fant na kmečko življenje v polpreteklih časih na Slovenskem, kako zna vsako reč prav v roke vzeti in ji dati pravo mesto, kako pričara pred nas čase, ko

je po slovenskih poljih cvetel lan in so ob večerih trlice pele...”

Začutil sem žganc v grlu in čudno vlago v očeh. Pred njim, ki je polagal funt na mizo, me je postalo sram... K sreči se je verjetno bolj poslavljaj od funta kot mene poslušal. Vendar sem se še enkrat zagnal:

“Samo eno, res samo eno, zamerim Mauserju. Spet in spet piše: Celo noč, cel dan, celo leto — pa bi moral pisati: VSO noč VES dan, VSE leto. Naj vendar enkrat pomisli, da dneva ali noči ne more razrezati, kot se razreže hleb kruha. In naj bi razumel stavek, ki pravi: Hleb ni več cel, je pa še ves! Ko bo ta stavek razumel, bo vedel, kdaj zapisati cel in kdaj ves...”

Sapa!

Mož se je smejal in nekoliko dvomljivo gledal. Dvomljiva je bila tudi njegova opazka:

“Pa ja niste bili profesor?”

“No, pa brez zamere! Pridite še, drugič vas bom morda pripravil do tega, da postanete ud Slovenske Kulturne Akcije...”

Nič ni rekel, smejal se je pa čudno kisló. Prav nič slaje — jaz...

Glavni trg današnje Idrije. Kjer je nekoč stala cerkev sv. Barbare in mnogo hiš okoli nje, je bilo 1. 1945 vse zbombardirano in požgano. Po vojni so na tistem mestu naredili “ljudski vrt”, nove cerkve pa oblast ni pustila postaviti.

TOLIKO ŽIVLJENJ so rešili iz vode

VSE LETO NAOBKROG, vsaj več ali manj, Avstralci obiskujejo obmorska kopališča. "Beach" — obalno kopališče — je ena prvih besed, ki jih slišiš v tej deželi. Ob vsej avstralski obali jih je polno, v vročih mesecih mrgoli kopalcev na njih. Tudi vidva, rojak, rojakinja, se jim rada pridružita, če le čas in priložnost dopuščata.

Prijetno je, celó jako potreben oddih, ni pa sama prijetnost. Je tudi nevarnost. Če se ne zavaruješ pred sončnimi žarki, se lahko opečeš, da bom boš dolge dni ali tedne po vsem telesu v mehurjih. Tudi kak morski volk — "shark" — te lahko pograbi za peto, če se ne paziš. Končno — to bo še najbolj nevarno — divji valovi, ki se penijo in butajo ob obalo — "surf" — te utegnejo potegniti daleč v morje in te zaliti z vodo, da izgineš v globočino. Pridejo časi, ko "surf" postane izredno živahen in zadivja nepričakovano.

Če bi ne bilo posebnih reševalcev na kopališčih, bi tisoči in tisoči potovali — mrtvi seveda — s kopališč na pokopališča. Pravijo, da to drži zlasti za kopališča okoli Sydneya.

Do leta 1902 je obstajal zakon, ki je prepovedoval vsako kopanje od 7 zjutraj do 7 zvečer. Tako nevarno se je zdelo kopanje v morju — brez nadzorstva. Za nadzorstvo pa ni bilo preskrbljeno. Ljudje so si pomagali tako, da so si na peščenih obalah postavili kaj sedežem podobnega, se vsedli v polni obleki, si sezuli čevlje in si hladili bose noge v ped globoki vodi. Sonce jih ni omehurilo, morski volkovi niso mogli do njih, ob obalo butajoči valovi jih niso mogli odnesti. No — ohladili se pa niso kaj prida.

Tako ni moglo iti naprej. Neki Henry Gosher v Manlyju je začel z revolucijo. Uprl se je obstoječim postavam — kaj hitro je dobil lepo število zaveznikov. V stotinah in tisočih so se ljudje začeli spuščati v morje v kopalnih oblekah — oblasti niso mogle vsemu kaj, morale so spremeniti pisane zakone. Seveda se pa nevarnost za vtapljanje s tem ni prav nič zmanjšala.

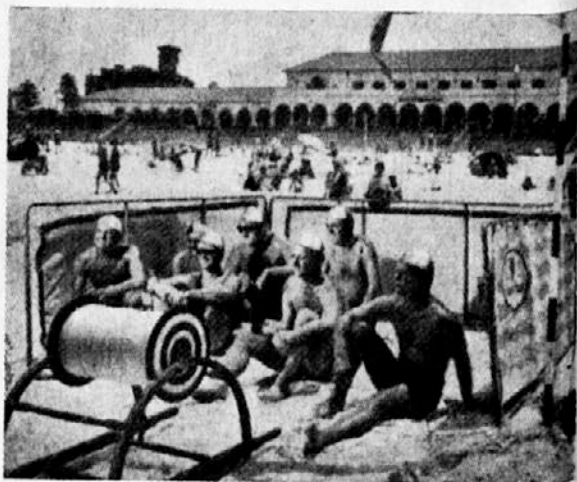
Zoper to nevarnost so se začeli organizirati reševalci. Že takoj v začetku so se javljali zgolj prostovoljci in to še danes drži. Iz vseh stanov in poklicev so se zbirali mladi možje in bili zlasti ob sobotah in nedeljah na straži, če bi se kdo od ko-

palcev znašel v nevarnem položaju. Reševalci so si omislili vse potrebne priprave, ki so bile na mestu poleg osebne spretnosti in poguma reševalcev, da so potapljačoe se čim bolj varno potegnili iz morja.

Posamezni reševalni klubi so že leta 1907 sklenili roke in ustanovili vse-avstralsko organizacijo pod imenom: Surf Life Saving Association. Hitro je rasla. Dandanes je skoraj 200 takih klubov, ki imajo do 20,000 članov. Celó daleč preko Avstralije je segla njihova organizacija in je postala mednarodna. Pripadajo ji klubi reševalcev na Novi Zelandiji, Ceylonu, v Južni Afriki, v Ameriki, na Havajih, v Angliji itd.

Prostovoljci so. Nihče jih ni "najel", nihče jim nič ne plačuje — pač pa sami plačujejo članarino svojim klubom, da "smejo" biti med reševalci. Svoj prosti čas ob "week-endih" in počitnicah vložijo v to koristno podjetje in se žrtvujejo za javni blagor. Tisoče in tisoče so že rešili, imena rešenecv pogosto pridejo v časopise, imena reševalcev ostanejo neznana. Tudi v zapisnikih posameznih klubov ni najti imen, kdo je koga potegnil iz morja, samo število rešenecv si zapisujejo. In je to število naraslo na 114,515. To je do dne, ko je nastal članek, po katerem posnemamo to poročilo. Ker je bilo to že pred meseci, brez skrbi lahko dodamo še nekaj stotin...

Reševalci seveda potrebujejo precej tehničnih priprav, ne rešujejo potapljačoev s zgolj z rokami in zobmi. Kako svoja podjetja financirajo? Nekaj prispevajo vlade, nekaj prinesejo prostovoljni darovi raznih dobrotnikov. Baje so klubi zapazili neprijetno okolnost, da najmanj prispevajo — rešenci sami... Ponavlja se resnica davno znanega pregovora: Nehvaležnost je plačilo sveta!

Izpod Triglava

BLIZU RADOVLJICE na Gorenjskem je Turistična zveza zamislila posebne vrste park, ki naj bi postal privlačnost za turiste. Na prostoru 20,000 kvadratnih m. bodo v tem parku razkazovali "Jugoslavijo v miniaturo". Obiskovalci bodo videli v zelo pomanjšani obliki razne znamenitosti Jugoslavije: spomenike, naravne lepote, gospodarske objekte itd. Steza, ki jo bo obiskovalec obhodil pri ogledovanju, bo dolga tri kilometre. Naprava bo zahtevala nekaj let, da se načrt izvede.

SLADKORJA SLOVENIJA ima od vseh republik največ. Na osebo okoli 17 kg na leto. Najmanj ga porabi Črna gora, komaj dobrih 7 kg na osebo. Sploh pa poraba sladkorja zadnja leta povsod narašča. Sedaj ga že toliko proizvajajo v domačih tovarnah, da zadostuje za domačo potrošnjo brez občutnega uvažanja iz tujine.

VIDEM-KRŠKO ima tovarno za časniški papir. Ker je bila premajhna in so morali tak papir uvažati iz tujine, so sedaj sklenili, da bodo obstoječo papirnico razširili in proizvede papirja podvojnili. Upajo, da bo mogla tovarna v doglednem času zadostiti domačim potrebam.

V **NOVEM MESTU** so ondotni ljubitelji umetnosti ustanovili novo združenje za pospeševanje umetnosti. Svojemu združenju so dali ime: Kettejev klub mladih.

ŠENTJAKOBSKI ODER v Ljubljani, ki je že stara ustanova, je še vedno delaven in podjeten. Dolgo vrsto domačih in tujih odnskih del je tudi v preteklem letu pokazal številnim gledalcem. Med njimi je tudi Tavčarjeva "Visoška kronika". Nekdo je torej to povest dramatiziral. Šentjakobčani hodijo tudi prav pridno gostovat na odre izven Ljubljane.

V **MURSKI SOBOTI** imajo tovarno za izdelovanje mlečnega in jajčnega prahu. Vsak dan spremeni 30,000 litrov mleka v prah. Opremila je tovarno mednarodna organizacija za zaščito otrok. — UNICEF.

Misli, February, 1961.

V **MARIBORU** so ob glavni železniški postaji zgradili moderno pošto poslopje z vsemi potrebnimi pritliklinami za prometno delovanje pošte. Poslopje so gradili tri leta in je stalo skoraj 200 milijonov dinarjev.

ZA **BEŽIGRADOM** v Ljubljani imajo nov Gasilski dom z najmodernejšo gasilsko opremo. V Mestnem domu pod gradom že nekaj časa ni več srambe za gasilske naprave.

CELJSKA MOHORJEVA je razposlala svojim rednim udom štiri knjige: Koledar za 1961, Jalnova povest "Izpodkopana cesta" kot tretji zvezek v zbirki "Vozarji", Trstenjakovo dušeslovno knjigo "Človek v stiski" in "Tehniko". Koledar prinaša — rad ali nerad — precej propagande za "današnjo stvarnost", Jalnova povest bi se težko merila z Mauserjevo "Uro s kukavico", Trstenjakovo delo je odlično, Tehnika bo dobrodošla pač bolj ozkemu krogu bralcev.

ZDRAVNIKOV IMA SLOVENIJA 1312, po eden na 1200 ljudi. Njihovo število zadnja leta vztrajno narašča. Prav tako narašča število izvežbanih medicinskih pomočnic, bolniških sester. Pravijo pa, da njihovo število še ni zadovoljivo — po ena pride na 1600 prebivalcev.

ŠOLSkih KNJIG v Sloveniji ne morejo sproti dovolj natisniti, ker se učni načrti tako spreminjajo. Šaljivi list "Pavliha" je komentiral: Letošnjih šolskih knjig ne bo še kmalu. Zdaj bodo šele tiste dotiskane, ki so bile lani odobrene, letos pa ne veljajo več...

V **GORICI** si naši rojaki gradijo svoj Katoliški dom, ki bo stal v ulici XX. septembra. V njem bo obsežna dvorana, kjer se bodo Slovenci zbirali na zborovanja, prireditve in zabave. Novi Dom je namenjen vsem katoliškim organizacijam v mestu in sploh na Goriškem. V teku tega leta bodo dela končana, tako vsaj pričakujejo. Finančna sredstva prihajajo, vendar apelirajo goriški Slovenci tudi na rojake po širokem svetu, naj bi jim pomagali s svojimi prispevki zgraditi stavbo, ki je nujno potreba in bo prva taka centrala vsega kulturnega udejstvovanja katoliških slovenskih Goričanov. Med nabiralci je tudi ime: Dr. Kazimir Humar, Corte S. Hilario 7, Gorica. Priporočamo!

V **KRANJSKI GORI** bodo imeli v dneh 4. in 5. marca mednarodne smučarske tekme. Pričakujejo, da se jih bodo udeležili najboljši smučarji alpskih dežel, ki se bodo pomerili na Vitrancu. Za to tekmovanje so napravili še eno slalomsko progo, ki teče vzporedno s prejšnjo.

PA ŠE "MLAJŠI" SVOJE POVEJMO!

MISLIM, DA SE SEDAJ, KO SO SE OGLASILI najstarejši naročniki MISLI, smemo javiti k besedi tudi mlajši. Kot naročniki, ki prejema list šele četrto leto, se mi ni zdelo primerno, da bi se oglasila že kar v prvi "jubilejni" številki.

Dopisi starejših naročnikov so me nekoliko razočarali. Dopisniki so se zadržali več ali manj le pri opisovanju zunanjega nastajanja lista in njegove vrednosti za nas na splošno.

Tudi se čudim, da se niso oglasili tisti poedin- ci, ki sem jih imela priliko spoznati kot "ustanovitelje" lista. Izjavljali so nevprašani: "Jaz sem tisti, ki je storil prvi korak, da imamo danes svoj mesečnik". Ali pa: "V moji hiši so se rodile prve MISLI, pa za to nisem žel nobene hvale." Ceic takole sem čula: "Vložil sem v MISLI ves svoj trud, prosti čas in še 400 funtov sem izgubil v prvem letu lista". In še dosti podobnih izjav rojakov, ki so se junaško trkali na prsi za velike zasluge, ki jim jih baje nikdo ne prizna.

Sicer pa mi je srce reklo, da ni tako. Življenje me je poučilo, da dobri ljudje delajo molče in da ne pričakujejo hvaležnosti, niti javnih pohval. Kdor je resnično dober, ni dober zato, da bi svojo dobroto užival, čeprav mu zavest dobrega dela dobro de.

Sicer pa naj bo tako ali tako. Vem, da onim rojakom, ki so ustvarili MISLI, ni bila najvažnejša oblika lista, niti kakovost papirja, nego gojitev materinščine, dobre in zdrave, ki je največje in najlepše zavetje, v katerem človek najde izraza svoji notranjosti.

Morda se mi bo kdo od onih, ki znajo po več jezikov, posmehtil, češ, jaz znam svoja čustva izraziti še v kakšnem drugem jeziku. O, da! Tudi jaz nisem ostala samo pri slovenščini. Celo tako sem se prilagodila jezikom raznih začasnih "domovin", da sem mogla s lahkoto misliti neslovensko. Vendar je misel eno, čustvo pa drugo. Izražanja čustev je pa tretje, nekaj tako važnega, da človeku z notranjostjo, ki je natrpana s čustvi, pomeni olajšanje notranjih težav in včasih duševno zdravje.

Tega vprašanja, koliko nam v tem pogledu pomenijo MISLI, se nobeden prvih dopisnikov ni dotaknil. Mnogim med nami MISLI ne pomenijo drugega kot s slovensko besedo potiskan papir.

List podpirajo že samo zato. Nasprotno je pa list mnogim drugim izgubil pot do notranjega zadovoljstva in pripomogel vsaj k delnemu pomirjenju srca.

Nimam namena s tem dopisom peti slavo MISLIM zato, ker gredo že v deseto leto, čeprav to ni majhna reč spričo dejstva, da vsi rojaki v Avstraliji nismo niti dobri Slovenci, kajšele dobri ljudje. Vendar bi rada izrazila zahvalo očetom MISLI posebno zaradi njihove dalekovidnosti.

Razum mi namreč pravi, da so se ustanovitelji lista zavedali psiholoških in religioznih problemov, ki jih tujina postavi pred emigranta. V psihološkem pogledu zlasti pred one, ki so naslonjeni na samo materinščino, v verskem pa pred one, ki se bavijo s čitanjem v angleščini, kajti verska svoboda v Avstraliji je že mnogim pojme o pristnem krščanstvu zmešala. Saj niti teden ne mine, da ne potrka propagator krščanstva na naša vrata — vsak pa propagira krščanstvo v drugačni obliki. "Stražni Stolp" Jehovinih svedokov pa prihaja po pošti in kar v našem materinem jeziku!

Za ohranitev pravilno spoznanega krščanstva, ki smo v njem zrasli v rojstni domovini, imajo MISLI največjo zaslugo. Vem: mnogi položijo MISLI na polico neprebrane, češ da so verski list. Vem pa tudi, da bo domala vsak med nami doživel dan, ko mu bo potreben Bog, potreben pa tudi duhovnik, ki mu bo Boga približal. Naj reče kdo, kar hoče, res pa je, da MISLI vrše najvažnejšo nalogo prav s tem, da nas skušajo odbržati blizu duhovnega sveta.

Naj povem nekaj iz lastnega doživetja.

Bilo je pozimi leta 1956, ko je potrkal na naša vrata trgovski potnik. Hitro sem ga želela odpraviti, ko sem pa doznala, da je Slovenec, se je nekaj v meni prelomilo. Priznati namreč moram, da sem pred tistim nenadnim srečanjem že leta in leta bila slovenstvu odtujena. S tem potnikom sem se tedaj spustila v pogovor. Nenadoma seže v žep in mi da MISLI — slovenski list, ki je tedaj izhajal v obliki časopisa...

Ne bom opisovala svojega občutja. Toliko rečem, da pogosto mislim: Tista ura je bila zame srečanje s Previdnostjo! So bili pa tudi res časi, ko je nekaj valovalo v meni in sem zastoj iskala pomirjenja. Ob prebiranju skromnega lističa sem spet našla svojo dušo. Vrnila se mi je ljubezen do domovine, ki sem jo poprej zastoj skušala uničiti. Izginil je občutek, da nikomur ne pripadam strašen občutek! V MISLIH so se umirili vsi tisti moji notranji viharji, ki se v vsakdanjosti niso mogli sprostiti. V MISLIH sem našla zdravje in zavetje svojemu srcu — vrnitev k slovenski besedi, vrnitev v bližino duhovnega sveta.

KAJ ŠE OSTANE OD TEH LEPIH BESED?

“KLIC TRIGLAVA” poroča iz Jugoslavije:

Zvezna skupščina je sprejela zakon o tisku in drugih oblikah informacij, ki je nadomestil zakon iz 1. 1946. Novi zakon pravi dobesedno: “Vsi državljani Jugoslavije, ne glede na razlike v narodnosti, rasi, jeziku ali veri, imajo pravico, da s sredstvi informacij svobodno izražajo in objavljajo svoja mnenja, pravico, da uporabljajo sredstva informacij za svoje lastno obveščanje, pravico, da širijo informacije, pravico, da izdajo časopise in druge oblike tiska, pravico, da ustanavljajo ustanove in druge organizacije za objavljanje in širjenje informacij, kakor tudi pravico, da sodelujejo pri upravljanju s sredstvi javnega objavljanja informacij — OB POGOJIH, KI SO PREDVIDENI S TEM ZAKONOM.”

Kakšnimi pogoji? Medtem ko zakon pravi, da ni censure in da ni potrebna nobena prijava odn. dovoljenje za objavljanje informacij, obstaja pogoj, da je potrebna prijava republiškem organu, pristojnemu za informacije, 15 dni pred pričetkom izhajanja časopisa. Ta prijava mora vsebovati gotove podatke — kot n. pr. da ima predvideni glavni urednik “ustrezne kvalifikacije”, da obstaja upravni odbor časopisa in — v slučaju, da časopis izdaja skupina državljanov — da obstajajo tudi pravila o izdajanju in urejevanju časopisa. Zakon tudi vsebuje uredbe, ki prepovedujejo širjenje do-

ločenih informacij, kadar predstavljajo “kaznivo dejanje” proti narodu ali državi ali oboroženim silam, ali kadar povzročajo “vznemirjenost državljanov” in ogrožajo javni mir in red, t.j. kadar so te informacije “lažne in alarmantne”. V tem slučaju se lahko svoboda informacij “omeji v interesu družbe in države”. Te odredbe vsebuje baje tudi “večina zakonov o tisku drugih držav”.

Viri informacij bodo dostopni vsem pod enakimi pogoji, toda odkrivanje “uradnih skrivnosti”, državnih ali gospodarskih, ne bo dovoljeno. Novinarji se morajo ravnati “po pravilih poklicne etike in družbene odgovornosti in v duhu spoštovanja resnice, človeških pravic in razvijanja miroljubnega sodelovanja med narodi”. Če bo Zveza novinarjev Jugoslavije izključila kakega novinarja iz svojega članstva, bo le-ta še vedno lahko nadaljeval svoj poklic, dokler mu tega ne bo prepovedalo sodišče. A kar se tiče uvoza tujih časopisov v Jugoslavijo, ni potrebno nobenega posebnega dovoljenja, razen če gre za časopise na jugoslovanskih jezikih, ker ti “očitno predstavljajo tujo propagando”.

x x x

Kaj je torej novega v tem “novem” zakonu? Obračaj ga, kakor hočeš, “novega” je v njem prav toliko, kot če bi vsega tega zvitega in zavitega besedičenja nikoli ne bilo!

“DON'T KILL BIRDS”

POZIV Z GORNJIM NASLOVOM je razposlal “the Migrant Advisory Council” avstralske liberalne stranke — po naše morda: Informativni Odbor za Novodošle, ki mu je za botro politična stranka v NSW. Odbor sestoji iz 79 delegatov raznih narodnostnih skupin. V Odboru so lahko pripadniki različnih političnih strank.

“V zadnjih 3 letih so novodošli pobili zelo veliko domačih avstralskih ptic,” potoži omenjeni poziv. In nadaljuje:

“Menda še ne vedo, da so ptice uradno in postavno zaščitene. Če bodo še kar naprej pobijali ptice, je velika nevarnost, da jih bodo popolno-

ma iztrebili. Prosimo, povejte ljudem, naj prenehajo s tem pogubnim početjem. Med drugimi naj prav posebno pri miru puste KOOKABURRE — the laughing birds. Seveda pa tudi vse druge zaščitene ptice, štirinoge živali in prav enako zaščitene rastline.”

Poziv navaja postavno kazen, ki ji zapade vsakdo, ki se ne drži postave. Kazen je lahko visoka do 50 funtov ali 6 mesecev zapore.

Seveda večina ljudi, ki kršijo te postave, ne pride pred sodnika, ker jih nihče ne prijavi. Zato apelira poziv na vest in poštenost vseh, ki ubijajo zaščitene ptice, naj bi se zavedeli, kakšno divjaštvo s tem uganjajo.

Božič tipka

★ DVE DO TRI LETA JE MENDA minilo, ko sem bil v pristanišču ob prihodu ladje z nevo pošiljko naših ljudi iz evropskih begunskih taborišč. Velika večina je prišla kot navadno z enim kovčkom, nekaj pa sem jih dobil celo brez vsake prtljage. Imeli so smolo, da zaradi obilne pomoči madžarskim beguncem v avstrijskih taboriščih niso dobili niti robčka, sreča pa je bila v tem, da so precej hitro po begu čez mejo prišli na listo za Avstralijo. Bila je mrzla julijska noč, ko so dospeli v melbournsko pristanišče, a vsi so imeli tanke letne obleke. Med njimi sem našel 18-letnega šibkega fanta, ki je imel na sebi strgano srajčko, strgano brezizrazno jopico, kratke strgane hlače, in čevlje. Ko sva šla skozi carino in oddala le uradni list z debelo črto preko cele strani, se nama je carinik smejal. "Le kaj Avstralija misli," je zamomljal bolj zase kot za naju.

Ko sem bil včeraj v pristanišču, sem našel istega carinika in sem ga spomnil na onega fanta. Še se je spominjal, četudi le motno. Bil je presenečen, ko sem mu povedal, da je fant danes oženjen, ima izplačan kos zemlje v Essendonu, kjer bo začel zidati hišo, ima avto, ki ga nujno potrebuje za pleskarsko delo "na svoje". Zdaj bo poskušal dobiti sem tudi mano, "da bo imela vsaj na starost lepše življenje in bosta spet skupaj..."

"Srečo je imel," mi je rekel nekdo, ko sem mu pravil to zgodbo. Jaz pa pravim, da je bil priden. Marsikdo fantov bi imel lahko isto srečo, če bi je sam ne zapravljaj. Ni Avstralija kriva, da nekateri naši fantje spijo po parkih in tavajo okrog brez denarja in brez službe. Kriv je vsak sam, da se je dal zapeljati slabi družbi. Ali ni res tako?

★ Porok je bilo zadnjič kar za pol strani, zdaj je pa božične poročne sezone konec. Zato bo manj poročnih novic. — Dne 7. januarja sta se pred oltarjem. Matere božje v Hawthornu poročila Albin Cetin in Polanda Polh, ki je dospela k svojemu zaročencu iz Evrope. Oba sta doma iz Harij, župnija Trnovo pri Ilirski Bistrici. — Isti dan je Bog

blagoslovil zakonsko zvezo Josipa Koruneka in Marije Žnidarič v cerkvi sv. Janeza v East Melbourne. Zenin je iz Čakovca na Hrvaškem, nevesta pa je doma iz Janževega vrha, župnija Kapela pri Mariboru. — Tretja poroka tega dne pa je bila pri sv. Jakobu v North Richmondu, kjer je Peter Kušar(doma iz Volč) obljubil zvestobo Mariji Giardino, svoji nevesti dospeli iz Italije. — Dne 28. januarja sta v cerkvi sv. Martina v Rosanni izrekla svoj "Hočem!" Eduard Vajdič in Elizabeta Golc. Zenin je doma iz Ptuja, nevesta pa iz Dvora pri Polhovem Gradcu. — Isti dan sem poročal tudi v Caulfieldu, kjer je Ladislav Švajcer popeljal izpred oltarja svojo avstralsko ženko Elizabeth Wordsworth McNamara. Lado je bil rojen v Dolgovaških Goricah pri Lendavi. — Dne 4. februarja je bila poroka v Sandringhamu: Franc Petrovič (doma iz Ptuja) je obljubil zvestobo Maureen Bolton, ki je tudi po rodu Avstralka.

Bog blagoslovi vse nove pare in jim daj obilico sreče!

★ Krstow tudi ne smem pozabiti: Anita je ime hčerki Franca Mahniča in Elvire r. Stok, ki smo jo prvi dan leta krstili v Prahranu. — Naslednji dan (2. jan.) je bil krst v West Brunswicku, kjer je zajokal sinko Jožefa Batiča in Marije r. Valenčič. Seveda bo nosil ime po očetu. — V Macleodu je bil krst 7. januarja, kjer je dobila Suzano Ido družinica Mirka Starca in Albine r. Bučaj. — Isti dan smo krščevali v Hawthornu, kamor so prinesli iz Carltona prvorojenko Egidija Kolariča in Julijane r. Mohorčič: klicali jo bodo za Lilly Egidija. — Osmi januar je videl slovenski krst v Bell Parku (Geelong), kjer je družina Jožefa Gorupa in Danice r. Vičič dobila Nevo Marijo. — Ta dan smo imeli krst tudi v Elsternwicku: Ivan Koroša in Hermina r. Grebenšek stta dobila sinka Marjana. — V Hawthornu smo zopet krščevali dne 14. januarja: tudi hčerki Franca Želeta in Berte r. Slavec bo ime Anita. — V isto cerkev sta prinesla h krstu tudi Stanko Potočnik in Veronika r. Pernik iz South Yarre: sinku bo ime Štefan. — V

Adelaidi pa so 31. decembra krščevali v družini Franca Male in Kristine r. Roškar: deklica bo nosila ime Helena Kristina.

Naše čestitke staršem, vsem novokrščencem pa obilo božjega blagoslova na življenjski poti!

★ Žal moram poleg porok in krstov spet poročati tudi o smrtnem primeru med nami. Ko sem bil za božič med adelaidskimi Slovenci, sem po maši dobil sporočilo, da leži v bolnišnici Karel Lavrenčič ter zdravniki obupavajo nad njegovim ozdravljenjem. Obiskal sem ga in lepo se je pripravil s prejemom poslednjih zakramentov za svojo pot v večnost. Brez vsakega strahu je pričakoval smrt in ginjeno mi je stisnil desnico, ko sem odhajal. Po dveh tednih sem dobil sporočilo: Ata so umrli dne 3. januarja...

Pokojni Karel Lavrenčič je bil rojen dne 3. novembra 1889 v vasi Logje pri Kobaridu. V slovenski kmečki hiši rojen, je tudi sam ostal na svoji zemlji, ji stregel ter od nje prejemal vsakdanji kruh. Leta 1923 je dobil življenjsko družico v Amaliji Terlikar. Osem otrok se jima je rodilo, razen enega so vsi živi. Leta 1948 je Karel zapustil dom: s hčerko Ljudmilo je bežal v Italijo in iz taborišča Bagnoli v novembru 1949 emigriral v Avstralijo. Šele leta 1955 je mogla priti za njim tudi žena z Julijanom in Elko, sin France pa se jim je pridružil dve leti kasneje, ko je došel iz Argentine.

Lavrenčičev oče je bil med adelaidskimi Slovenci zelo poznan in priljubljen. Rad je po domače pomodroval, se razgovoril o preteklih in sedanjih razmerah doma, pa tudi za slovensko izseljenstvo mu ni bilo vseeno, ali dela ali spi. Na prvem slovenskem Miklavževem nastopu v Adelaidi (1959.) je otrokom delil darove, počutil pa se ni več tako močan, kot ob najinem prvem srečanju, ko je bil še čil in krepak. V marcu lanskega leta je moral v bolnišnico na operacijo, bolezen pa je šla svojo pot, dokler ni zahtevala zadnje žrtve. Karel je mirno zaspal v Gospodu dne 3. januarja, dne 5. januarja pa so po sveti maši zadušnici v cerkvi

Misli, February, 1961.

Srca Jezusovega v Hindmarshu njegove telesne ostanke vrnili zemlji.

Prepričan sem, da bodo vsi Slovenci, ki so Karla poznali, ohranili pokojnika v toplem spominu. Žalujoči vdovi, vsem otrokom in ostalim sorodnikom tukaj in doma pa iskreno sožalje. Počivaj v miru, Karlo!

★ Slovensko življenje v Padua Hallu se kar lepo po domače razvija, četudi gotovega o hiši še ne vem nič. Število fantov je naraslo: kar čedna družnica nas je. Hiša odmeva slovenskih pesmi, za enkrat še iz plošč, a tudi na zbor že mislimo. Iz ene sobe se oglašata tribenta, iz druge harmonika, klavir je tudi kar vedno vroč. Martina pa nago-varjamo, naj vsak dan trikrat ponovi "Jaz ljubim klarinet!", da bi spet dobil ljubezen do svojega nekdanjega glasbila in si ga nabavil. Morda bo pa počasi le kaj z orkestrom...

★ P. urednik, škrtat vam je spet eno zagodel. Za argentinski Zbornik ste v zadnji številki objavili, da je njegova cena "en fut". Nisem vedel, da se tudi cene knjig merijo po stopalih... (Pa nikar ne zamerite opombe, saj je šala najboljše zdravilo za vse vrste boleznih!)

Zalogo argentinskih Zbornikov sem prejel. Res dosti branja za "en fut". Zbornik me še nobeno leto ni razočaral in me tudi letos ni. Zlasti sem z zanimanjem prebral različna mnenja avstralskih Slovencev, ki jih je objavil p. Bernard. "Kolikor glav, toliko misli," pravi star slovenski pregovor. Stokrat sem že mislil nanj v teh dobrih štirih letih dela po Avstraliji. Vsakdo ima svoje gledanje na slovensko skupnost in marsikdo najde v tem vzrok, da stoji ob strani. Res ne vem, kdaj bomo dozoreli in zares skupno pokazali, kaj zmoremo.

★ Po svojem prihodu v Avstralijo se mi je nekajkrat zgodilo, da sem šele pri krstu spoznal, da boter ni znal moliti veroizpovedi: starši novorojenčka to izbrali za botra — nekatoličana. In za marsikaterega takratnega botra šele danes vem, da je sicer katoličan, a ločen ali pa nekatoliško ali samo civilno poročen. Ti primeri so me primorali, da danes ob vsaki negotovosti stavim o botru nekaj vprašanj. Po cerkvenem pravu mora namreč biti boter, tako krstni kakor birmanski, **katoliške vere**. Ni pa dovolj, če je katoličan samo na krstnem listu, v javnem življenju pa živi po svoje. Tako ne more biti boter tisti "katoličan", ki je pod cerkveno kaznijo izobčenja (n. pr. vsakdo, ki se poroči v nekatoliški cerkvi), ali pa je izključen od prejema sv. zakramentov (n. pr. vsakdo, ki je sodno ločen ali pa samo civilno poročen).

Konec str. 43.

Z Vseh Vetrov

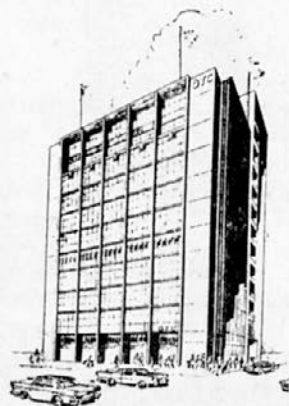
PRESEDNIK KENNEDY je z vsakim dnem svoje administracije bolje in bolje zapisan doma in po širokem svetu — če izvzamemo Kubo, ki je v Castrovih kleščah. Še vedno je jako dobro zapisan tudi v Kremlju, odkoder mu Hruščev ne neba pošiljati oljčnih vejic, namazanih z lepimi besedami. Kennedy zaenkrat še zastonj ugiba — in z njim svet — kaj naj vse to v resnici pomeni. Skušaj biti kar najbolj previden in marsikatero ostro reče na račun komunistov, pa je videti, da Nikita vse za dobro vzame. Če pojde stvar tako naprej, bodo začeli kar sumničiti, da imata možakarja tih sporazum. Tako sumničenje bi hitro rodilo nezaupanje v Kennedyja — doma in še kje. Toda zelo verjetno se bo Nikita kmalu "spozabil" in namesto oljčnih vejic pomolil Kennedyju pod nos stisnjeno pest.

GONGO, LAOS, CUBA — zaenkrat nič kot zguba; dodani še Berlin, na vrh pa še kak in... Vse to dobro vidi Kennedy in tako tudi pove. Amerikance resno svari, naj si ne domišljajo, da jih ne čakajo težki časi. On sam je pripravljen nositi velikansko odgovornost, ki jo ima kot predsednik, in jo tudi z vso resnobo izvrševati. Toda z njim vred jo mora enako resno vzeti vsa Amerika in z njo ves svobodni svet. Predaleč je že segla dolga komunistična roka, da bi smela zaskrbljenost nekomunističnega sveta kaj popustiti. V teku prvih desetih dni predsedništva, je izjavil Kennedy, se je šele (in že!) prav zavedel, kako ogromne naloge ga čakajo.

MESTO SPLIT z okolico bo 15. febr. letos doživelo posebno atrakcijo. Ta dan bo po 93 letih spet enkrat sonce popolnoma mrknilo, najbolj do konca pa prav nad Splitom. Znanstveniki od blizu in daleč bodo zbrani za opazovanje na otoku Braču, ki ni daleč od Splita. Upajo seveda, da bodo ob tej popolni sončni eklipsi z novimi instrumenti mogli priti do večjih dognanj, kot je bilo dano njihovim prednikom pred skoraj sto leti. Poskrbljeno je tudi za primer, da dan ne bo jasen. Veliko letalo bo znanstvenike dvignilo nad oblake in bodo neovirano opazovali, kako se bosta sonce in mesec srečala v visokem podnebj.

NAŠ PADDINGTON v Sydneyu dobiva izreden pomen za Sydney, Avstralijo in svet. Prostor v bližini cerkve sv. Frančiška so izbrali za veliko

moderno stavbo, ki se ji bo reklo: Terminal Building for the Trans-Pacific telephone cable. Tu se bodo zbirale novice, poročila in slike iz zunanjega sveta za tukajšnji tisk, radio in televizijo, od tu bo vse tako in podobno odhajalo v širni svet iz Avstralije in o Avstraliji. Velik nov podmorski kabel je postal potreben, ker so vse dosedanje take naprave že prenasočene. Pri novi ustanovi složno sodelujejo Avstralija, Anglija, Kanada in Nova Zelandija. Doslej Avstralija kaj takega še ni imela. Terminal posloplje raste počasi na Oxford ulici, slika kaže, kakšno bo, ko bo končano. Paddington, zdaj še zelo starinski in "nazadnjaški", je torej začel riniti v moderne čase.

MILOVAN DJILAS, avtor znane knjige "Novi razred" in zaradi nje obsojen na večletno ječo, je nekako ob novem letu prišel iz zapora. Pomiloščenje je dosegel, ker se je "lepo obnašal" kot kaznjenelec. Moral je pa obljubiti, da se na svobodi ne bo vtikal v politiko in bo lepo molčal. Če bo obljubo tudi držal, se bo šale pokazalo. Bajje je k obljubi dostavil, da svojega mnenja ni spremenil in ničesar ne prekliče. Svet ugiba, zakaj je Tito čutil potrebo, da Djilasu nakloni pomilostitev. Titovci seveda pravijo: Kaj nam pa more kak ubog Djilas, saj sedimo v sedlu tako trdno, da nam nobena opozicija ne more blizu! Drugi komentirajo: To je golo širokoustenje, v resnici se je znašel Tito v sklopu tolikšnih zadreg doma in v zunanjem svetu, da je primoran seči po raznih poustljivostih in tako priti nazaj do nekdanje veljave. Nadaljnji milijoni od Zahoda bodo končno le več pomagali kot kak Djilas, zavidan v Mitrovici.

Tipka ... (s str. 41.)

Vselej mi je težko in zameril sem se že rojakom, ko sem moral odkloniti tako botrstvo. A nisem jaz, ki delam zakone, le ravnati se moram po njih. Sicer pa: če bi se starši zavedali, kaj je krst in kaj je dolžnost botra, vseh teh "botrskih težav" ne bi bilo ne zanje in ne zame. "Zakaj pa avstralski duhovnik nič ne vpraša, kaj je boter?" mi je nekdo užaljeno rekel ne dolgo tega. Odgovor mi je preprost: ker mu niti na misel ne pride, da bi katoličan ne izbral zares vrednega botra. Avstralski katoličani so v tem pogledu dobro poučeni in zelo strogi.

★ No, pa še drugič kaj! Na svidenje!

IZ MATIČNIH KNJIG N.S.W.

Krsti

V **Albion Parku** pod Wollongongom se je oglašila prvorojenka v družini Toneta Mlinariča in Gizela, r. Kolenko. Krstili so jo na sam sveti božični dan in ji dali ime Marica.

V **Petershamu** so pa dan pred božičem krstili prvorojenčka Roberta Bestuliča in Herme r. Ozebek. Fantek je dobil ime Josip, kumoval je Ciril Skala.

V **Paddingtonu** je imela krstilnica v cerkvi sv. Frančiška spet več prijaznih obiskov. Vsi so potekali brez joka in cmerenge — čeprav niso prihajali sami junaški fantje.

Iz **Rozelle** sta poslala svojo Marijanico v otroštvo božje Anton špiclin in Gizela, r. Kerec. Zdaj družina šteje že 4 člane. Botrovala sta Franc in Olga Horvat. V soboto 14. jan.

Iz **Paddingtona** je imel kratko pot do krstne vode Viktor Jože, ki se je udomačil v družini Antona Laznika in Marije r. Skarabot. Ta si je izbral nedeljo 15. jan. in botrovala sta Viktor in Alma Cucek.

Iz **Strathfielda** — dolga pot — je priromal isto nedeljo Francek, prvorojenec Franca Mramorja in Frančiške r. Flajnik. Da je bilo ja dovolj Francetov skupaj, je bil za botra Franc Rom, botrica Julka Rom pa ni nič rekla, da bi hotela biti Franca, čeprav je tudi krstitelj sam pri svojem krstu dobil ime Franc.

Iz **Campsie** je tudi ni ustrašil dolge poti Mark John, težko pričakovani prvorojenec zakoncev Franca Podobnika in Olge r. Blažič. Tudi to je bilo na isto nedeljo. Za botre sta pa prihitala iz Granvilla Ernest Stržina in in žena Karla.

Mislj, February, 1961.

Poročke

V **Sydneyu** pri sv. Patricku sta si podelila zakrament sv. zakona na novega leta dan, pa smo prepozno zvedeli za prejšnjo številko, Štefan Trstenjak, Mariborčan, in Angela Hozjan iz Črenšovcev v Prekmurju.

V **isti cerkvi** pa v soboto 7. januarja Andrej Zrim, doma iz Kuzme v Prekmurju, in Kristina Vrbanec iz Učakovcev v Prekmurju.

V **Elizabeth Bay**, St. Canice cerkev, je pa bila slovenska poroka prav tako 7. januarja. Ženin je bil Alfred Brežnik, doma iz šentjurja pri Celju, nevesta Jelena Kucler iz Vrhnike pri Ljubljani.

V **Paddingtonu** sta si pa obljubila zakonsko zvestobo dne 28. jan. ženin Enzo Crasti iz Hrastičev pri Kopru in Smiljka Frka iz Dalmacije.

Vsem novim zakonskim parom čestitke in obilico božjega blagoslova na življenjsko pot!

NADALJNI DAROVI ZA SKLAD

(Do 1. februarja)

£ 4-0-0: Vlasta Cergol;

£ 3-0-0: Anton Šajn, Edvard Polajnar;

£ 2-0-0: Franc Lukan, Neimen.;

£ 1-10-0: Jože Ficko, Ana Kapaun;

£ 1-0-0: Cvetko Kobaj, Anton Bavdek, Pavle Kersikla, Ivan Poropot, Jože Kristan, Roman Perko, Karl Dolenc, Anton špiclin, Janez Urh, Neimen., Stanko Pevc, Franc Vidic, Neimn., Julija Mrčun, Branko Jerin, Janez Rutar, Peter Rant, Alojz Titan, Gaspar Jug, Mirko Rakušček, Adolf Persič, Slavko Tajnšek, Louis Peternel, Slavko Tomšič, Dr. I. Mikula, Maks Mali, Janko Klavora;

£ 0-10-0: Ignac Ahlin, Slavko Fabjan, Jože Brodnik, Roman Zrim, Stanko Čebokli, Marjeta Simonka, Franc Ban. G. Marinovič, Maria Samsa, Stanko šubic, Srečko Gajšek, Denis Ibič, Franc Juha, Ivan Mesar, Marija Goleman, Jože Simon, Štefan šaule, Julka Pavličič, Gabriela Zele, Štefan Kočar, Vinko Domajnko, Emil Torbica, Franc Erpič, Anton Prosen, Lidija Balog, Janez Krušec, Stan Novak, Branko Tavčar, Anton Vekar, Miha Žilavec, Ant. Floridan, Francka Anžin, Marija Zaj, Leop. Vuga, Al. Ahačevčič, Emil Sfiligoj, Štefa Aquilina, Stanko Heric, Anton Kosi, Pavel Stregar, Janez Zemljčič, Petrina Franzl, Avg. Grgič.

Prisrčna hvala in Bog obilno povrni!

V Avstraliji zastopa Slov. Kult.

Akcijo in sprejema naročila še vedno:

Dr. Zvonimir Hribar

970 Curlew Cres.

No. Albury, N.S.W.

Pismo iz Argentine

Prijatelj MISLI nam je odstopil pismo, ki ga je prejel od znanca v Argentini. Verjetno bo naše bralce zanimalo. — Ur.

Dragi: —

V zadnjem pismu si me vprašal, če nas bodo kaj kmalu pobasali — Peronisti... Ne zdi se mi verjetno, da bi se to kdaj zgodilo. Res je pa, da so razmere pri nas zelo čudne, zlasti v gospodarskih rečeh. Vedno več je med nami velikih bogatinov, ob njih pa narašča število revežev. To so taki, ki žive iz dneva v dan, iz rok v usta. Nekega srednjega sloja, ki bi ne spadal med bogatine, vendar pa kolikor toliko dostojno živel, je vedno manj. Trgovci, podjetniki, prekupčevalci, švercarji (precej na debelo...) živijo dobro. Švercarska velepodjetja služijo bajne vsote. Tisti pa, ki so vezani na osemurni delavnik ali na ure v uradih, so vedno bolj prizadeti. Dasi se veliko govori o obnovi gospodarskega življenja in o napredku naše ekonomije, je na drugi strani zaskrbljenost vedno večja. Ali bo uspelo ali ne bo? Edini uspeh vlade v tem pogledu je doslej ta, da je ustavila nekontrolirano inflacijo. S tem pa ni rečeno, da

inflacije nimamo več. Ker pa hočejo, da je obstoječa inflacija pod kontrolo, so prizadeti tisti, ki žive od mesečne plače. Podjetniki in trgovci pa kšeftarijo nekontrolirano. Da se vse to močno pozna zlasti pri slovenskem tisku, pri izdajarju knjig in mesečnikov, ni treba izrecno poudarjati.

Na žalost ste prizadeti pri tej reči tudi inozemski naročniki tukajšnjih slovenskih listov in knjižnih založb. Prav posebno še tisti, ki želite prejemati naš tisk po zračni pošti. Bili so časi, ko so slovenski listi v Argentini imeli vsaj majhen dobiček od inozemskih naročnikov, da je moglo nekaj poleg naročnine tudi v tiskovni sklad. Zdaj ste zunanji naročniki gladko izenačeni z nami u Argentini — vsem morajo uprave listov naročnino dvigati, pa še komaj komaj izhajajo. Kar je bilo nekoč 5 funtov za Avstralijo ali 9 dolarjev za Ameriko, se je moralo dvigniti na 6, odnosno na 12. Listi morajo držati to ceno, drugače ne pridejo na svoj račun. Dolar (in funt) tiščijo oblasti umetno navzdol in to po navodilu Mednarodnega fonda, ki daje Argentini kredite. V razmerju z naraščajočimi cenami bi morali dobiti za dolar vsaj 120 pesov, pa dobijo komaj 82. To se silno pozna. Vrhu tega je avionska pošta iz Argentine jako visoka, za Avstralijo še posebno. Zato se nikar ne čudi, prijatelj moj, če Tvojih 5 poslanih funtov za list, ki ga dobivaš, danes ne more kriti Tvoje celoletne naročnine, kot je bilo včasih.

Pozdrav in Bog Te živi!

Tvoj

PRIJAZNO VABILO BRALCEM

“ZBORNICA”

Letošnji ZBORNIK prinaša med drugo bogato vsebino tudi 12 “mnenj” o Slovencih v Avstraliji. Na vsak način so jih uredniki ZBORNICA hoteli imeti — in so jih dobili.

Ni dvoma, da bodo enako pritiskali kmalu zopet — za ZBORNIK 1962...

Vsi, ki ste ali še boste brali omenjena “mnenja” v letošnjem ZBORNIKU, ste s tem javno naprošeni, da pošljete svoje prispevke za prihodnji ZBORNIK na naslov MISLI. Še boljše: Naravnost ZBORNIKU.

Lahko poveste, kako sodite o letošnjih “mnenjih”, če so vam všeč ali ne, pa svoja lastna mnenja povejte na podlagi vprašanj, ki so so v ZBORNIKU natisnjena. Seveda pa lahko poveste tudi kaj takega, kar v vprašanjih ni obseženo.

ZBORNIK v resnici zasluži, da mu tudi Slovenci iz Avstralije pošljemo kaj v tisk — vsi brez izjeme torej lepo povabljeni! Kdor bi ne hotel, da je njegovo ime objavljeno v ZBORNIKU, naj to posebej omeni. Razume se, da se uredništvo MISLI obvezuje k tajnosti.

Urednik MISLI

Misli, February, 1961.

NARODNA

(Za naše fante pa nerodna.)

"Delaj, delaj, dekle pušeljc,
za to rajžo žalostno!"

"Saj ti ga bom naredila
'z rožmarina zélen'ga.

S črno žido ga 'm povila,
s zólzami zalivala.

Za klobuk t' ga bom pripela
z eno zlato knofeljco.

Rajžal boš čez tri dežele,
tri dežele kar naprej.

Čez Koroško in čez Nemško
in čez gornje Štajersko.

Tam te bodo srečevale
same lepe deklice.

Pa te bodo spraševale,
kdo ti je ta pušeljc dal.

Al' 'maš ženo zaročeno,
al 'maš dekle ljubljeno?"

"Nimam žene zaročene,
nimam ljub'ce ljubljene.

Jaz 'mam eno lepo deklo,
v treh deželah take ni.

Na Koroškem, ne na Nemškem,
ne na gornjem Štajerskem."

O prešmentane Kranjice,
k' ste tak' sladkih besedi!

Da ima le štir' cekine,
pa se lahko omoži.

Jaz imam pa sto cekinov,
pa noben 'ga póme ni.

fant in dekle

Odlomek iz povesti:
IZPODKOPANA CESTA
(Janez Jalen)

JERNEJ NI DOBIL POLJUBA

JERNEJ IN LOJZKA sta ostala v gostilni sama. Tudi s vsej hiši ni bilo čutiti žive duše. Pa si je Jernej domislil, da je prav sedaj prišel tisti čas, ko poljubi Lojzko, svojo izvoljenko, če je kaj fanta. Prijel jo je za roke in objel čez pas:

"No, si slišala, Lojzka, kaj so rekli naš ata? Da grem lahko študirat, karkoli hočem!"

"Tudi jaz sem tako razumela."

"Zato pa —"

Nagnil se je k njenemu obrazu in nameraval prehiteti in jo prisrčno poljubiti na cvetoče ustnice. Kakor je bil uren, se mu je Lojzka izmaknila:

"Ne, ne, Jernej! Lepo te prosim, ne!"

"Pa zakaj ne?" sta fantu omahnili obe roki hkrati.

"Ne bodi hud. Ti že povem. Sediva, sediva," je Lojzka lovila sapo.

"Pa sediva," je bil Jernej nejevoljen.

In sta mirno sedla vsak na svojo stran mize. Lojzka pod okno na klop, Jernej pa njej nasproti na stol.

"No?" je bil Jernej užaljen. "Pripoveduj!" je skoro ukazal.

"Jerneeej!" se je kakor ranjena ptičica oglasila Lojzka. Obraz ji je zasenčila žalost in komaj je zadrževala jok. Jerneju se je zasmilila. Planil je pokonci in hotel pohiteti k njej. Pa se je začela z obema rokama braniti.

"Ne, ne, ne! Lepo te prosim, da ne. Ostani tam, kjer si, in počakaj, da si malo opomorem. Saj ti vse povem."

Jernej je spet sedel. Lojzka se mu je zasmilila da se mu je obraz za spoznanje skremžil. Najraje bi vstal in Lojzko popestoval kakor otroka, ki je padel in si do krvi obtolkel koleno.

Nekako za očenaš dolgo sta oba molčala. Samo gledala sta se in z očmi pogovarjala. Prva se je oglasila Lojzka:

"Veš, Jernej, ne smeš biti hud."

"Saj nisem."

"Vem, da ni lepo od mene, da se ti ne pustim poljubiti. Oh, kako si želim poljuba in ga vrniti, pa ne smem!"

"Kaj je to tak greh?" je skoraj vzrojil Jernej.

"Ne, greh ni."

"Kaj pa potem?"

"Zarekla sem se..."

"V ugankah govoriš. Ne razumem te."

"Sedi in poslušaj..."

"Poslušam", je Jernej mirno sedel in pozorno prisluhnil.

Lojzka je pa začela napol tiho, skoraj šepetaje pripovedovati, kako je bilo tisti večer, ko se je Primož, Jernejev brat, vračal iz Ljubljane. Ustavil se je pri Brodarju (kjer je Lojzka bila točajka) od tam se mu ni nikamor mudilo. In se je obotavljal in obotavljal toliko časa, da ga je prehitela huda ura in je moral ostati čez noč. No, ni se napil, samo sčasoma se mu je pa le začela poznati vinska volja. Začel je tiščati za Lojzko in hotel izsiliti od nje poljub, ona pa ne in da ne. Lojzka se je razvnela in živo propovedovala:

"Pa zakaj ne?" je hotel vedeti Primož.

"Zato ne, ker sem trdno sklenila, da ne bom poljubila nobenega moškega, dokler ne bom zagotovo vedela, koga bom vzela", mu je odgovorila.

"Tako —" se je začudil in povsem umiril Primož. Čez čas je pa dostavil:

"Jaz sem pa sodil, da vsaj malo misliš name in da boš kdaj moja."

"Saj najraje tudi bom. Samo zatrdno še ne vem."

"Tako — ? Še ne veš? Jaz pa vem, kako bo. Premoti te kdo drug in te bo poljuboval, kolikor se mu bo hotelo. Morda te spravi celo v nesrečo, potem pa pusti", mi je poočital Primož. Jaz sem pa zrasla:

"Nikoli, nikoli! Pri zveličanju svoje duše se zarečem, da nikoli. In če ne bom tega držala, naj nikoli ne bom mati!"

"Pri samem materinstvu si se zarekla," je poudaril Primož.

"Da! Tako mi Bog pomagaj," sem pritrdila.

Medtem, ko je Lojzka o vsem tem pripovedovala, da je filozof — študent kar težko razložil, kdaj je govoril brat Primož in kdaj Lojzka, se je Jernej čudno zresnil. Ko je Lojzka utihnila, je pa položil dlan na mizo in tudi sam zategnil:

"Takoooo —"

Obmolknil je in si podprl glavo v dlani. Lo-

Jzka je pa neslišno vstala, šla okoli mize, se naslonila in potišano vprašala:

"Zakaj je tako, Jernej, ko imam vendar oba rada, tebe in Primoža?"

Jernej je dvignil glavo, na široko razprl oči in z ubitim glasom odgovoril:

"Najraje pa nobenega."

Lojzka je zrastle: "Ne, tega mi ne boš očital."

"Saj ne trdim, da naju nimaš rada, mene in Primoža. Pa le kot brata. Saj ni čudno, ko smo si nekako v sorodu. No, prav. Srce poštenega dekleta, kakoršna si ti, se pa more vneti za enega samega fanta. Zato se pa ne pustiš poljubiti. Prav imaš".

"Jerneeej!" je zastrmela Lojzka, se naglo obrnila in odhitela k gospodnji sestri Lenki v kuhinjo.

Jernej je vstal, prijel zadaj na pasu z levico

zapestje desnice in zakoračil po gostinski sobi iz vogla v vogel, povetil glavo in molčal. Zunaj je žgalo popoldansko poletno sonce. Nad cesto je plaval kakor rahla meglica oblak prahu.

Precej dolgo je trajalo, preden se je Lojzka vrnila. Jernej se je ustavil in jo vprašujoče pogledal:

"No — in?"

"Oprosti, Jernej, da sem ti ušla. Komaj sem se še zdržala, da ti nisem planila okrog vratu in — in — Saj sem ti povedala."

"Si mi. Prav. To stvar bo treba premisliti. In čimprej" je kakor zarežal sam nase Jernej.

Lojzka mu je prikimala.

Še isti večer je Jernej koračil ob polni luni nazaj v domačo vas.

MOJA NEKDANJA ŠOLA

(Zdenko Začetnik)

MINILO JE ŽE DOSTI LET, odkar sem od doma. Ves ta čas sem si želel še enkrat videti domače kraje. Želja se mi je izpolnila in zelo sem bil tega vesel. Gnalo me je, da obiščem tudi svojo nekdanjo šolo.

S težkimi koraki sem se napotil po dolgi cesti, ki je vodila do šole. Okolica se mi je zdela vsa drugačna. Stopal sem med visokimi hišami, ki so mi s svojimi temotnimi nadstropji delale senco. Sonce se je počasi pomikalo proti zahodu. Zdaj bom kmalu na cilju. Ob mislih na nekdanje čase me je obhajal mráz.

Nobenega znanega obraza nisem srečal, vsako oko se je tuje ustavilo na meni. Tujec med tujci. Končno zagledam znano poslopje — moja nekdanja šola! Ali si jo naj ogledam le iz daljave, ali naj tudi pod njeno streho spet stopim? V teh mislih sem sedel na klop v bližini poslopja, odkoder se je videla vsa šola s svojimi sivimi mrtvimi zidovi. Zaživel sem v spominih, nekdanji časi so vstajali iz grobov.

Nenadoma pride mimo tuja dama in me pozdravi. Občutek domačnosti me je obšel. Z veseljem ji odzdravim, tedaj pa — čudo prečudno, spoznala me je!

"To ste pa vi, moj nekdanji sošolec, Zdenko Začetnik!"

Že mi je prožila roko, dal sem ji svojo, spoznati je nisem mogel. Morala se mi je predstaviti.

Tedaj sem se spomnil. O, kako se je spremenila! Le njena govorica je še razodevala nekdanjo živahno deklico. Postalo mi je toplo. Začudil sem se znova, ko je povedala, da je še vedno na isti šoli, toda profesorica.

Takoj je bila tudi ona vsa v spominih, nezavedno je zaplavala v moje občutje. Ni bilo treba vprašati, sama od sebe je začela pripovedovati o nekdanjih profesorjih in sošolcih, kako je bilo pozneje s tem, kako z onim. Dosti veselih in tudi žalostnih reči sem zvedel iz njenih ust.

Končno me je povabila v šolo in nisem se obotavljal. Stopila sva v razred, ki je bil nekdanj "moj", in vsedel sem se prav v tisto klop, ki je bila tako dolgo "moja". Profesorica je stala pri vratih in me gledala. Kimala mi je brez besed, nenadoma so se ji vlile solze in tudi moje oči so zoper mojo voljo postale vlažne.

Zavedel sem se, da nisem samo jaz človek, ki mu spomini uhajajo v šolske čase in jih čustveno tako pogosto znova doživlja. V kako drugačnih barvah vstajajo iz groba, koliko lepši se zde po tolikih letih, kot so se zdeli takrat, ko so bili resnični!

Ne vrnejo se, pa je bolje tako, ker v spominih je sama mehkoča, iz grobov vstala leta so tako nežna, njihova nekdanja trdota ostaja v grobu, samo lepoto podoživljamo znova.

“MIR LJUDEM NA ZEMLJI”

V Trstu je izšla drobna knjižica z naslovom: TRŽAŠKA SINODA. Prinaša nekaj govorov, ki jih je imel na tržaškem radiu prelat dr. Jakob Ukmar. Zelo zanimiv in občeveljavnen je zlasti prvi govor, ki ga tu v celoti ponastiskujemo. — Ur.

Pomen in važnost sinode

KO SEM VAM MESECA AVGUSTA GOVORIL o cerkvenih zborih na splošno in razlagal, kako smo v Trstu pripravljali cerkveni zbor, ki mu pravimo “škofijska sinoda”, sem vam ob koncu predavanja obljubil, da vas bom pozneje seznanil s tistimi postavami, sklenjenimi na sinodi, ki boljše zanimajo naše ljudstvo. Danes (15. nov. 1959) pričujem izpolnjevati to obljubo. Pravim, da pričujem, kajti vsega ne bom opravil z enim samim predavanjem.

Naša škofijska sinoda se je zaključila sredi septembra s tridnevnimi slovesnimi sejami v stolni cerkvi sv. Justa. S tem ni rečeno, da je vse zadevno delo končano. Treba je vse, kar se je sklenilo, urediti, natančno pregledati, treba je dodati še razne dokumente, ki se nanašajo na sinodalne postavne.

Pa tudi to delo gre h kraju in tako izide v latinskem jeziku knjiga o tržaški sinodi, knjiga, ki bo imela krog 400 členov postav, katerim juridično pravimo “konstitucije”. Nočem reči, da je to 400 cerkvenih postav ali sploh novih postav. Tega ne. Nekateri člani so samo uvodnega značaja, nekateri tolmačijo že obstoječe postavne, nekateri ne ukazujejo, ampak samo nekaj umestnega priporočajo. Pri vsem tem ostane še lepa vrsta novih postav. Škof bo s posebnim dekretom te postavne objavil in določil dan, s katerim stopijo v veljavo za duhovnike in verno ljudstvo.

Vsaka sinoda ima svoje težave. Tržaška je imela še prav posebne. Morda že kar uganete, katere. Teritorij tržaške škofije ni narodno enoten, temveč narodno mešan. Župnije so po večini narodno mešane, skoro vsaka ima to ali ono narodno manjšino. In kjer so narodne manjšine, je dandanes gorje. (Podčrtal ur.) Ni vse prav, ni vse tako, kot bi moralo biti med pravimi kristjani, kakor bi moralo biti v sleherni pravični in resnično civilni

V RUDEČEM KLJUNU ZELENI
MU OLVKOVA MLADIKA...
V POROŠTVO SPRAVE IN MIRU.
S. Gregorčič.

zirani državi. Veliko je sovraštva, veliko preziranja, veliko krivičnega zapostavljanja; prava sramota za prosvetljeno dvajseto stoletje!

Naša škofijska sinoda skuša blažilno vplivati na te vroče in napete razmere ter pazi na to, da se ne bi godila krivica ne enemu ne drugemu narodu, da bi bili v dušnem pastirstvu vsi pravični in z ljubeznijo postreženi. Med vsemi sinodalnimi postavami se mi zde postavne, ki merijo na pravično in mirno sožitje, najvažnejše. To sem tudi podarjal, ko sem imel ob sklepu sinode zaključni govor. Takole sem dejal zbranim gospodm:

“Če bomo ostali zvesti načelom krščanske pravičnosti in ljubezni, ki smo jih postavili v tej sinodi, bodo morali poznejši rodovi priznati, da škofijska sinoda leta 1959 ni bila zaman, ker je veliko pripomogla k mirnemu in pravičnemu sožitju obeh narodov v tržaški škofiji.” (Podč. ur.)

Za sožitje na Tržaškem

Po tem splošnem uvodu poslušajte nekatere teh važnih postav. Na prvo mesto postavimo tiste, ki tvorijo nekak jez ali obrambo proti strupenemu nacionalizmu, ki onemogoča pametno in mirno življenje na tržaških tleh.

Člen 5 se glasi: Ker ima tržaška škofija več narodnosti in ker meji na drugo državo, naj se duhovniki še toliko bolj varujejo duha nezdravega nacionalizma in naj si prizadevajo, da se ta duh tudi v vernikih izkorenini.

In člen 25 še dostavlja: Resnična duhovniška ljubezen naj drži duhovnike složne v Gospodu, ne glede na razliko v narodnosti.

Isto približno poudarja člen 24: Duhovniki naše škofije, ki je na meji različnih narodnosti, se

morajo posebno odlikovati po pristni ljubezni in morajo delati v vinogradu Gospodovem brez vsakega strankarstva in povsem nesebično. Povsod se mora razodevati pristni krščanski duh.

Zato pravi člen 15: Vsem vernikom — brez razlike jezika — je treba pomagati. Duhovnike in vernike, ki prihajajo iz sosednih pokrajin, je treba sprejeti prijazno, z resnično krščansko ljubeznijo. Naj vidijo vsi, da v naši škofiji iščemo samo slavo božjo in blagor duš ter da tvorimo tudi z njimi vred eno samo skrivnostno telo Kristusovo.

Sinoda čuva nad enakopravnostjo obeh tukajšnjih jezikov. **Zato člen 81 določa:**

Duhovniki, ki se potegujejo za kako župnijo, morajo znati jezike vernikov dotične fare. Oni, ki oskrbujejo dvojezične župnije, naj pazijo, da ne bodo verniki te ali one narodnosti škodo trpeli, ne v pridigovanju, ne v spovednici.

Da bodo v bodoče vsi postreženi v svojem jeziku, **določa člen 69:**

Semenišniki naj se vzgajajo v krščanski ljubezni in pravičnosti, da bodo pripravljani vsem postati vse, brez razlike narodnosti ali jezika. Ker so v naši škofiji tudi dvojezične župnije in ker je za uspešno dušno pastirstvo potrebno znanje obeh jezikov, se morajo gojenci našega semenišča naučiti oboja krajevna jezika. Seznanijo naj se tudi z drugimi jeziki, kar jim bo koristilo v nadaljnjih študijah, posebno še v spovednici.

Kakor vidite, dela sinoda zelo na to, da bi vsaj v cerkvi vladala pravičnost in ljubezen med obema narodoma. Je pa še člen, ki daje posebno prednost materinemu jeziku, to je

Člen 37, ki se glasi:

Ker vsakdo laže razpravlja v svojem materinem jeziku, smejo slovenski duhovniki, bivajoči v mestu, iti na dušnopastirske konference ali shode v openski dekanat, kjer se razpravlja v slovenskem

jeziku. Enako pa smejo tudi italijanski duhovniki openskega dekanata hoditi na konference v mesto. Tako bodo duhovniki na teh uradnih zborovanjih razpravljali vsak v svojem jeziku.

K sklepu bi vas utegnili zanimati, kaj misli sinoda o političnem delovanju duhovnikov in vernikov. Tudi tu ima nekaj dragocenih, četudi bolj splošnih navodil.

Člen 40 pravi: Verniki naj se varujejo strank, ki hočejo spodriniti podlago slehernega verstva, ki napadajo vero in zdravo moralo ter nameravajo razdreti cerkveno disciplino. Če ni te nevarnosti, naj se duhovniki ne bojujejo odprto za to ali ono stranko, ker so tudi dobri katoličani v zgolj političnih rečeh lahko različnega mnenja.

Člen 129 tolmači to reč dalje, ko pravi:

Cerkev ne tiči v tem ali onem političnem režimu, niti se ne oklepa izključno določenega socialnega sistema, pač pa skrbi za to, da se čuva dostojanstvo in prostost človekove osebe, da more krščansko ljudstvo svojo vero svobodno izpričevati, da se delovanje Cerkve ne ovira, da trdno stoji podlaga družinskega življenja, da se spoštuje zasebna lastnina in se produkcija pravično razdeli. Duhovniki naj si prizadevajo z božjo besedo požlahtiti politični čut krščanskega ljudstva, da bodo vsi zvesti sv. Cerkvi in zanesljivi člani države. Vse politično življenje naj prešinja krščanska pravičnost in ljubezen, ki naj vlada med posameznimi državljani in narodi.

Dragi poslušalci! Že iz tega, kar ste danes slišali, vidite, da sinoda ni kaj suhoparnega, temveč ima pametna in praktična navodila, ki režejo tudi noter v ljudsko življenje in merijo samo na blagor ljudstva. Kako se pa v sinodi razodeva socialni čut in spoštovanje družinskega življenja, boste slišali prihodnjič.

SVETO PISMO V SLOVENIJI

CELOVŠKI "NAŠ TEDNIK-KRONIKA" poroča:

Ameriška časnikarica Naomi Barry poroča v časopisu "New York Herald Tribune" o svojem potovanju po Jugoslaviji med drugim tudi tole:

— V Ljubljani, kjer je bilo tiskano prvo sv. pismo že leta 1548., je naznanilo tamkajšnje bogoslovje novo izdajo sv. pisma, ki naj bi po mnogih

Misli, February, 1961.

letih v več zvezkih spet izšlo. V kratkem času so dobili 45.000 prednaročil. Večinoma so bili ti prvi naročniki kmetje, ki pa so razočarani nad tem, da nova knjiga ni bila opremljena s slikami, knjige vrnili ali jih prodali naprej. Posebno med izobraženci se je pojavila kar strast za zbiranje svetopisemskih knjig. Neki jugoslovanski časnikar je označil položaj z besedami: "Sem komunist, ampak kaj je knjižnica brez sv. pisma?"

TONČEK IZ POTOKA

Povest

Spisal p. Bazilij, ilustriral Fr. Gorše

"Le vzemi jo, če te hoče! Priden deklič je in bodi prepričan, da bo z njene strani žegen pri hiši," ni oče prav nič branil. Naj si dekle sama izbere srečo! Tone sicer ni bil ravno najbolj varčen v vasi in oče je to hčeri tudi povedal. A da bi ji branil? Naka! Kakor si postelješ, tako boš ležala...

Tonček za svatbo sicer ni postrelil vseh zajcev v potoški hosti. Štiri pa sta z očetom le prevrnila. To ti je bila omaka. Vsi gostje so jo hvallili. — — —

Da, Tonček je bil lovec. Kako je tistikrat preuknil lisico!

Potoška domačija je stala na samoti in tako pri gozdu, da so materine kokoši vedno hodile v zaraščeni breg. Tam so bile vsaj varne pred skobcem, ki je krožil nad dolino, dasi mu je mlinarjeva puška pokvarila že precej peres. Miha in oba njegova sinova so zaman merili nanj: vselej jo je srečno odnesel ter odplaval za vrhove, drugi dan pa se zopet vrnil. Presneto je bil previden, ropar. Troje piščet je že izginilo.

Neko dopoldne so kokoši med glasnim kokodajsanjem bežale z brega proti domačiji. Kakšen dirindaj! Še Tonček, ki je pravkar v veži snažil očetove škornje in se za kure že od svojih mladih dni ni več menil, je postal pozoren. Stopil je na prag, od tu ga je takoj zaneslo v hišo in na stol pod visečo puško. Nato še k stenski omarici, kjer je oče hranil naboje.

Kokoši so frfotale nekaj od tal po rebri. Za njimi pa je poželjivo skakala — lisica. Tako je bilo zaverovana v svoj plen, ki ga je imela tik pred smrčkom, da ni bila prav nič oprezna. Le pogledj jo! Saj se kar po zadnjih nogah vrti po bregu med praprotjo, a s prednjimi in z gobcem hlasta po zraku za prestrašeno perutnino...

"Čakaj, požrešnica!" se je pripravljaval Tonček.

Rjava gozdna tetka zvitorepka je prišla za kokošmi prav do steze za hlevom. Zdaj zdaj bo v resnici zagrabila eno izmed materinih ljubljenk — štajersko putko, ki nikoli ne zamudi z jajcem. Bog ne daj, da bi ji prav ta prišla pod zobe!

Po grapi je odjeknil strel. Lisica je zatulila in

se s prestreljeno nogo ter vsa prestrašena zagnala — naravnost v potok... To je čofnilo! In Tončku se je zdelo tako zabavno. Stekel je na mostič, žival pa se je medtem skobacala iz vode ter hotela nazaj v hrib. Podrla jo je nova krogla, ki jo je pogljal v rjavi kožuh drugi pritisk Tončkovega kazalca na petelina... Obležala je na porobku, kokoši pa so zopet brezskrbno uživale zlato prostost.

Da, Tonček je bil lovec in pol! Mati mu je tistikrat za boglonaj spekla troje jajc. Na masti z ocvirki. Ker ji je rešil kokoške...

Pa saj v potoku še puške ni bilo treba! Pozimi so včasih jedli zajca, ki jim je tako rekoč — sam skočil v lonec. Steza, ki je vodila s hriba, je držala naravnost pred mlinska vrata. Bila so nepobarvana in jih je — kadar je bil pri Boltiču v vasi — celo hlapec težko ločil od snega. Zajec pa ti je v temi priskakal po izhojeni gazi v dolino — le kdo bo meril sneg brez potrebe! — in jo ucvril v diru naravnost v vrata. Tresnilo je in dolgoušec je obležal pred pragom z razbito glavo. Tonček ga je samo pobral in mu slekel kožuh... Več zajcev je tako končalo svoje življenje divje svobode. Tončku so se ubožčki smilili. Vendar toliko ljubezni ni imel do njih, da bi vrata pobarval.

★

Zelo rad je Tonček proti jeseni lovil tudi polhe. Pa ob delavnikih ni bilo časa. Navadno ga je čakalo delo, čim je prišel iz šole. Da, da! Fant je zalegel pri hiši že za pol hlapca.

Štiški šolarji so si izbrali nedeljski dopoldan za lov na polhe. Maša je bila zgodaj, nato do kosila dovolj časa za vse mogoče. Tako so vsaj vedeli, da je nedelja v vasi. — — —

Neko soboto je šepnil v šoli Poberetov Marko, Tončkove matere bratranca sin: "Ti, kaj bi šla jutri na polhe?"

„Zakaj pa ne! Samo da ne bo dežja,“ je pri-
tajeno odgovoril Tonček in pogledal okrog sebo-
če je kdo slišal. Saj so bili drug drugemu nevo-
ščljivi in niso radi izdajali, kje so naleteli na polhe.

„Še mene vzemite s seboj!“ je prosila Neža.
Vidiš jo, na ušesa je vlekla, kaj se menita!

„Ho, ho! Zenske na lov...“ sta se smejala.

„Če ne, bom na drugim povedala, kaj sta se
zmenila!“ se Nežika ni vdala. Saj ni bila še ni-
koli pri lovu na polhe, a radovednost ji ni dala
miru, kako gredo v past. Ni popustila, ampak po-
skusila na vse mogoče načine, da bi smela z nji-
ma.

„Vsak dobi podobico. Tako z robom,“ je konč-
no objubila.

Podobico? — Hm! Za podobice fantom sicer ni
veliko. Toda s podobicami je zvezano vse več! Saj
so nagrada za pridnost in jih gospod župnik pri
veroučni uri ne delijo tjavdan. Čim več jih imaš,
tem več veljaš! Da sta hotela za pridna veljati
tudi Tonček in Marko, o tem menda ni nobenega
dvoma.

„Kaj misliš?“ je Marko pomežiknil Nežinemu
bratu.

„Pa naj gre z nama! Toda podobice morava
imeti prej v rokah,“ je rekel odločno Tonček, ki
je poznal sestro in njene slabe navade.

Naslednji dan je bil Poberetov Marko takoj
po maši pri Tončku. Z mamo je že uredil. V Po-
tok mu je rada pustila, saj sta se obe hiši dobro
razumeli. Od tete Marijane je dobil zajtrk, potem
jima je Nežika prinesla podobici. Trikrat je vsako
obrnila na dlani, tako ji je bilo hudo. Lepi, z be-
limi robovi papirnatih čipk... Pa naj bo v božjem
imenu! Si bo že s pridnostjo prislužila novih.

Nato so jo vsi trije ubrali čez dvorišče. Ton-
ček je nosil preko rame vrečico, iz katere je gle-
dal ročaj sekirice. Še enkrat je segel v žep, če
ima s seboj sveder, klešče in dovolj žebličkov.
Marko pa je vzel zaboljček na vratca, ki ga je po-
toški najmlajši zbil nalašč za polhe.

„Nič ne bo danes, nič,“ se je za njimi šalil
Pintarčkov oče. „Neža nese smolo za vama, le ver-
jemita!“

Ako bi dečka ne poznala očetovega glasu, ka-
dar se šali, bi Nežo gotovo spodila nazaj. Tako
pa je trojka kmalu izginila po stezi v hrib.

„Samo da pisanega polha ne ujamemo,“ se je
oglasil Tonček.

„Bog ne zadeni! S hudičem zares nočem imeti
opravka,“ je moško odgovoril Marko.

Neža je pogledala lovca. Kar strah jo je po-
stalo, ko je sredi gozda zaslišala parkeljnovo
ime...

Misli, February, 1961.

Tonček je opazil njen plašni obraz ter se za-
smejal: „Kaj pa si šla z nama? Mar ne veš, da
polhe pase sam vrag? In zato je kaj nevaren takle
polšji lov. Če se ti ponesreči, da ujameš lisastega,
ki je ljubljenec svojega pastirja in kralj vse črede,
potem gorje ti! Hudič ga ne da in ga ne da...“

Nato je pripovedoval na dolgo in široko zgod-
bo o lovcu Vidu, kakor jo je neko nedeljo popol-
dne slišal pred cerkvijo iz ust starega Gajžerja.
Vid je ujel pisanega polha. Domov grede pa je za-
slišal za seboj peklenski žvižg in glas, ki je menda
donel iz samega pekla: „Lisastega hočem nazaj!...“
Lovec se ni zmenil, ampak je šel svojo pot. Toda
pred hišo ga je nekaj sunilo v hrbet, da se je opo-
tekel v vežo. Lisasti polh pa je izginil in ga ni bilo
več v pasti...

Nežiki se je kar dobro zdelo, ko je besedica
„past“ zaokrenila pogovor na drugo stran. Lovca
sta se začela prav strokovnjaško meniti o pasteh,
ki so jih imeli povsod dosti pod streho.

„S pastjo ni nič!“ se je ustil Tonček. „Enkrat
sem nastavljal dolge dneve, pa nisem prav nobene-
ga ujel.“

„Kaj bi ujel, ko ti je past najbrž dišala po
prekajenem, da se Bog usmili! Bi jo moral nama-
zati s sadjcem, pa bi imel več sreče. No, sicer
tudi jaz nisem preveč navdušen za pasti. Navse-
zadnje ti jih kak nepridiprav odnese izpred nosa
s polhi vred. Rajši lovim po naše. Je bolj zani-
mivo, če polhe sam bežiš iz luknje...“

Kako je Marko poudaril „po naše“! Še Neža
je postajala korak za korakom bolj radovedna, ka-
ko se to napravi.

V tem so prišli v hrib. Obdal jih je bukov gozd
nad Trebežem. To je pravo polšje kraljestvo. Sem-
kaj je poslal vrag, ki pase polhe na Gorjancih, del
svoje velike črede. Saj je tudi v stiskem kotu do-
volj lepih bukev, ki dajo mnogo žira, in so polhi
vsako jesen lepo okrogli.

SYDNEY! N.S.W. SYDNEY!

“KLUB TRIGLAV”

vabi na veselo zabavo!!!

V soboto 4. marca

MACCABEAN HALL, DARLINGHURST

Lep sprejem in prijazna postrežba

Vsi dobrodošli! Na svidenje!

"Tako, zdaj bomo poskusili srečo," je moško spregovoril Tonček. Marko je sicer vedel, kako in kaj, Nežiki pa je bilo vse novo. Zato je nadaljeval: "Poiskati moramo polhnjo. Kdor najde v štoru kako luknjo, naj koj pokliče ostale! In lepo zglajena mora biti, sicer ni nič..."

Torej Nežika ne bo samo gledala, ampak tudi pomagala.

Vsi trije so se razkropili po hosti in opazovali štore ter drevesna debela. Nekaj časa je bilo vse tiho, le suhljad je šušljala pod nogami. Potem je dekletce veselo zakričalo: "Jo že imam! Polhnjo imam!..."

Lovca sta bila takoj pri njej.

"Kje?"

"Tamle!" je pokazala s prstom.

Fanta pa v smeh, da je Nežika takoj pobesila nosek.

"To naj bo polhnja? Le dobro jo poglej! Saj je luknja velika za celo glavo in trhlina mokra kot namočena goba. In tu spodaj je tudi za pest velika luknja. — Še sova se ne bi šla v njej skri-valnice."

"Bo treba poiskati kaj boljšega, če se nočemo prazni vrniti."

In šli so znova na delo.

Dolgo ni bilo nič. Nato je zopet zaklicala Neža: "Polhnja, polhnja! Pa prav zares!..."

Naj bi ji verjela? Da bi ravno dekletce našlo prvo dupljo? — No, pogledjmo! Saj tudi slepa kura včasih zrno najde.

"Vidiš, tu bo res kaj!" je skočil pokonci Ton-

ček ob pogledu na lepo uglajeno luknjo v grči stare bukve.

Toda Marku se je zdelo zamalo, da je Neža našla polhnjo. "Nič ne bo. Saj po tleh ni kaj prida žirovih luščin."

"Polhnja je gotovo, a če je kaj v njej, je drugo vprašanje. Poskusimo!"

Tonček je vrgel vrečko z rame in potegnil iz nje sekirico. Nato je stopil k deblu, se vzravnal in udaril z njo nekaj pod luknjo.

"Tok, tok, tok, tok!"

Vsi so prisluhnili.

Oho! Iz duplje se je oglasilo cviljenje. Kot bi hotela žival godrnjati: Zakaj mi ne daš miru? Mar ne veš, da sem vso dolgo noč lazil okrog?

"Polh, polh!... Imamo ga!" je skoraj zakričal Tonček.

"Se že jezi, ko mu ne damo miru," je uganil Marko in se razvnel, dasi je še pred eno minuto ugotovljal, da je duplja prazna.

"Pa sem ga le jaz našla," se je koj pobahala Neža.

"No, še venkaj ga izvleci, če znaš!" ji je zabrusil brat in pripravljal vse potrebno. Marko je v grmovju izbiral primerno šibico. Tonček je pa nastavljal vrečko na luknjo. Sestra mu jo je pomagala držati, ko je iz mogočnega žepa vlekla na dan žebličke, jih nastavljal na rob vrečke in zabijal okrog in okrog vhoda v dupljo.

"Tako, zdaj nam več ne uide!"

"Tudi šibica je gotova!" je Marko spravljaj pipec.

NAJ V MIRU BOŽJEM POČIVATA!

V Wollongongu, NSW, je umrl rojak

Franc Kocetnar,

doma iz Satahovcev v Prekmurju. Bil je samec in star dobrih 26 let. V Avstraliji je bival okoli dve leti kot tovarniški delavec. V nedeljo 29. januarja ga je močno zdelovala vročina, tako vedo povedati njegovi znanci. Iskal je zdravniško pomoč zoper sončarico, pa ni čutil olajšanja.

Kako je prišlo do tega, da si je nesrečnik sam vzel življenje, preiskava ni mogla dognati. Nobe-nih drugih okoliščin niso mogli najti, ki bi njegov usodni korak razložile, edino hudo trpljenje zad-njih ur.

Pogreb je bil 2. februarja na ondotno pokopa-lišče. Oskrbelo ga je slovensko društvo v Wollon-gongu.

Iz Perth, W.A., poročajo, da je tam umri

Jože Filipič,

doma s Tolminskega. Po kratki mučni boleznii in operaciji so se mu ure iztekle v bolnišnici dne 24. jan. 1961 po prejemu sv. zakramentov za umirajoče. Pokopali so ga v Caracatti na centralnem poka-pališču.

Rajni je bil star 51 let, v Avstralijo je prišel pred 10 leti z družino petero otrok. Sprva je delal kot rudar v Kalgoorlie. Pred petimi leti si je kupil zemljišče v Wanneroo in si postavil prostorno hišo. Bil je zelo delaven in skrben družinski oče. Pretežno delo je prezgodaj izčrpalo njegove moči.

Z Vseh Vetrov

KOMUNISTIČNA ALBANIJA je zašla v zadrego in ji je postalo precej vroče med dvema ognjema. Dolga leta je bila zvesta podanica Moskve in kot taka se je rada od časa do časa zaletela v Jugoslavijo — odpadnico od Moskve. V Kremlju je uživala popolno zaupanje. Zadnje čase se je pa nekam sumljivo oklenila Pekinga, to pa Moskvi ni prav všeč. Zagodrnjala je kot medved, ki ga je predrzen navihanec podražil. Albanija se je zavedla, kako majhna je spricho dveh velikanov, pa je pohitela z lepo besedo v Moskvo. Morda so ji tam odpustili, kdo ve, če pa ne bo padlo po njej zdaj iz Pekinga, kot pada po Titovini? Če se bo le še obotavljala med dvema ognjema — ali ne bo zagorel še tretji: zakuriti ga utegne Tito, ki se ob naslonitvi na Zahod upa poživžgati na velikane bližnjega in daljnega Vzhoda.

AVSTRALIJA je začela na novo študirati vprašanje, kam prav za prav spada — geografično. Ali je del Azije, ali je popolnoma samosvoj svet? To vprašanje samo na sebi ni tako važno, toda geografija rada odločuje v politiki, gospodarstvu in podobnih zadevah. Avstralija zmerom bolj čuti nujno potrebo, da svoje ogromne prazne prostore napolni z ljudmi. Odkod jih dobiti? Če je ta kontinent del Azije — nekateri so mnenja, da se je pred tisočletji lahko prišlo s himalajskih višav v Avstralijo po suhem — je treba Avstralijo odpreti Azijcem. Če pa je Avstralija svet sam zase in je bil to od nekaj, bi se dalo zagovarjati nje-no stališče, da mora ostati "bela". To se pravi, novi naseljenci naj ne prihajajo iz Azije, prihajajo naj le še dalje iz Evrope, ali magari iz Amerike. Pa je spet sitnost, ko je znano, da se v Ameriki hitreje množe črnici kot belci. Nekateri se boje, da bodo vprašanje, kam Avstralija spada, kmalu rešili, toda ne Avstralci, pač pa — Azijci. Bajе še najhitreje — Kitajci.

"NOVI AVSTRALCI" — na to ime "slišijo" stotisoči prebivalcev te zemeljske celine, med njimi pač kar vsi Slovenci, ali vsaj velika večina. Nismo čuli, da bi se ta naslov komu upiral. Na splošno je veljal za nekaj častnega. Tipkar teh vrstic je nekaj podobnega prvič slišal v Kanadi pred mnogimi leti. Iz ust nekega kanadskega župnika mu je prvič udarilo na uho: "New Canadians". Veljalo je Slovencem in drugim novim naseljencem iz Evrope, ki jim je že takrat Kanada odpirala vrata. Na vprašanje, kako je župnik prišel do tega imena, je pojasnil: Ne smemo posne-

mati onih Kanadčanov, ki tem ljudem pravijo samo "foreigners" ali kvečjemu "newcomers", s tem jih ponižujemo. Recimo jim "New Canadians", tako jih pridobimo in jim pokažemo, da so nam dobrodošli. Morda ta misel ni zrasla zgolj na zelniku tistega župnika, toda kaj kmalu je bilo opaziti, da se je zelo splošno ukoreninila. Danes je Kanada že zelo napolnjena z "New Canadians" in jih še kar naprej dobiva.

V ZDRUŽENIH DRŽAVAH Amerike smo začeli rabiti za novodošle po drugi svetovni vojni ime "New Americans" in tudi slovenska Liga se je oprijela tega imena: Novi Amerikanci. Veljalo je za čeden naziv. Močno se mu je uprl javno edino rajni bogoslovni profesor dr. Jožef Turk, ki je bil eden od njih. Nismo Amerikanci, ne novi ne stari, in tudi nikoli ne bomo. Smo samo slovenski politični begunci, ki smo prišli sem čakati, da se vrnemo v domovino, odkoder smo prišli... No, dobri gospod je dočakal v Ameriki odhod v nebeško domovino, za njim seveda še kdo, velika večina je pa že pozabila, da so bili nekaj v Ameriki "novi"...

V AVSTRALIJI se do najnovejših dni tudi ni nihče spotikal nad izrazom "New Australians", pa naj je izraz zrasel na tej zemlji ali pa prišel iz Kanade ali Amerike. Neko posebno ime je za nove naseljence potrebno. Če ga razumeš tako, kot ga je razložil kanadski župnik — vse v redu. Zdaj se je pa oglasil sam minister v Canberri in se temu nazivu uprl. Ne s tako motivacijo, kot rajni profesor Turk, o, to nikakor ne! Nasprotno! Takoj ko stopiš na suho v Avstraliji, bodi brž samo Avstalec, ne star ne nov — samo Avstalec! Tako se pa asimilacija spet ne da pospešiti, g. minister! Vendar imate morda nekoliko prav. Ni namreč lahko dognati, kdaj kak avstralski naseljenc postane iz "novega" star Avstalec. Če bi kdo trdil, da je treba 200 let, torej precejšnje število rodov, bi se izkazalo, da so stari Avstralci samo "aborigeni". S tega vidika bo treba g. ministru dati kar prav. Iz vsega je pa nauk ta: Na imenu samem je kdaj malo ležeče, poglavitno je, da se razumemo, ko v pogovoru rabimo besede.

V CONGU se stvari kar naprej čudno mešajo in mešetarijo. Nevarno potezo je napravil egiptovski Nasser, odpoklical je svoje vojake, ki so imeli nalogo, da pod vodstvom Združenih narodov pomagajo v deželi delati red. Bajе si domišlja, da se mu bo posrečilo brez sodelovanja z Združenimi narodi ustvariti veliko arabsko-afriško zvezo, ki-

Konec str. 57

NAŠI ABORIGENI — prvotni Avstralci

S čim se hranijo?

V PUSTIH, OZGANIH KRAJIH CENTRALNE AVSTRALIJE imajo aborigeni zelo raznovrstno hrano. Ta nomadska plemena si navadno pomagajo z vsako užitno stvarjo, ki jim pride pod roke. Običlice takih stvari puščava nikakor nima, zato pa kar takoj povejmo, da izbirčni — po naših pojmi — aborigeni prav gotovo niso.

Najbolj priljubljena jim je taka hrana, ki jim da nekaj potrebnih vitaminov. Instinktivno segajo po njej. Taka hrana je na primer mēd, strd. Pa ne tak mēd, kot ga poznamo mi. Ne, ne! Aborigeni norijo samo za mravljinčnim mēdom. Posebna vrsta mravelj namreč nabira mēd podobno kot čebele. Naloga črnih žensk je, da iščejo mravljišča teh mravelj in jim odvzemajo nabrani mēd.

To opravilo je navadno jako težko. Predstavlja se si suho trdo zemljo ožgane puščave. Ženske morajo včasih kopati pol metra globoko, da pridejo do tunelov, kjer so skrite mravlje. To so mravlje — rezervoarji medu. Vsaka nasebina mravelj izbere iz svoje srede neko število domačink, ki naj služijo kot rezervoarji medu. Kako pride do te izbire, ni znano. Toda ko je mravlja enkrat določena za to nalogo, ostane medeni rezervoar vse svoje življenje, dočim ostale mravlje mēd samo zbirajo in prinašajo domov. Po ves dan ga zbirajo, zvečer se vračajo v podzemsko domovanja in oddajo nabrani zaklad mravljam-rezervoarjem. Te ga takoj posrkajo in spravijo v svoj trebuh, ki se jim vidno napenja in naraste tudi do trikratne velikosti mravlje same. Mēd ostane lepo shranjen v mravljinem mešičku, dokler se ne začne v mravljišču oglašati lakota. Tedaj pa ni treba velikih ceremonij. Lačna mravlja samo potrka na trebuh svoje tovarišice in ta brez ugovora izloči skozi usta potrebno količino medu, da si prosilka uteši glad.

Za temi mravljami torej aborigeni stikajo in si jih osvajajo. Ko so jih nabrale njihove ženske primerno zalogo, se spravijo k obedu in začno jesti. Pri tem ne izgubljajo časa, le glavo odtrgajo mravlji, vse ostalo jim gre v usta in v — tek!

Vendar je treba reči, da so medene mravlje bolj za poslastico, zakaj glavna hrana aborigenov so kenguruji, oposumi in noji. Radi imajo tudi lizarde, ki so vrsta večjih kuščarjev, prav tako goanne, kar je približno isto, in celo — kače! To je živ dokaz, da je bil kámeni človek bolj zdrav kot današnji, ker si ni kvaril želodca z neumnimi finessami in umetnimi delikatesami. Raje je užival dobro, zdravo in naravno hrano...

"Pitcheri"

Poleg druge prehrane imajo aborigeni na jedilnem listu žvečenje rastline, ki je znana pod imenom "pitcheri". Je nizka rastlina in uspeva samo v centralni Avstraliji. Aborigeni si naberejo njenih listov in jih posuše na vročem pesku. Nato jih zdrobijo v majhne kose in jih shranijo v vrečice, ki so izdelane iz človeških las. Zelo važno je, da zdrob ostane suh za bodočo lastno uporabo, ali za izmenjavanje s sosednimi aborigeni, ki niso tako srečni, da bi na njihovem svetu rasla "pitcheri".

Zdaj pa k žvečenju! To je cel obred.

Sedejo okoli ognja. Eden navzočih si napolni usta iz vrečice in z žvečenjem zmesi vsebino z neko gmoto. Iz ust gre gmota v leseno posodo in dodajo ji pepela od neke vrste akacije. Spet nazaj v usta in na novo žvenčenje! Kmalu je "pitcheri" izgotovljen. Začne se "pojedina". Vsak moški vzame pitcheri v usta, drži ga nekaj sekund, nato ga da naprej naslednjemu — itd. Jako apetitno?

"Pitcheri" je pač za aborigine nekaj takega kot za nas — tobak. Kot sem že omenil, nosijo včasih svoj pitcheri v daljne kraje in ga zamenjavajo za razne druge potrebščine. Tudi če so si plemena sovražna, je nosilec ali trgovec s tem "tobakom" varen zoper napade in sovražnosti. Nasprotno, kadarkoli se prikaže, mu periredijo celó slovesno dobrodošlico v obliki plesa, ki se mu pravi "corroboree". Ta izraz je prišel v navado tudi med belimi Avstralci za kako veselico, ki se je udeleželi obiskovalci iz raznih krajev. Treba je pa vedeti, da je "pitcheri" neke vrste mamilo. Že v davnih časih so ga uporabljali posebno pred kako bitko ali drugačnim dogodkom, ki je zahteval posebno mero poguma. Če ga aborigeni žveči v majhnih količinah, mu res dá lepo mero energije, da ob zelo pičli hrani veliko prenese. Nasprotno pa v večjih količinah uporabljan privede do omotice.

(Pride še)

Ewald Kampuš:

“TERRA AUSTRALIS”

ob svoji 173. obletnici

ČEPRAV SO SLAVNOSTI “AVSTRALSKEGA DNE” (Australia Day) že za nami, bi bilo vendar prav, če bi se nekoliko podrobneje seznanili z državnim praznikom, ki ga obhajamo na dan 26. januarja. Sicer ni bilo kaj posebnega praznovanja ljudskega rajanja. Rojaki v Sydneyu so verjetno videli povorko na tisto mesto, kjer je pred 173 leti prvi guverner, Arthur Phillip, kot zastopnik britanske vlade razvil angleško zastavo in proglasil peti kontinent za angleški dominion pod imenom: NEW SOUTH WALES.

Odkritje Avstralije seveda ni prišlo šele s tistim letom, res pa je, da ne sega daleč nazaj. Prva stran avstralske zgodovine pove tako:

Slavni kapitan angleške admiralitete James Cook je zapisal prvo poročilo o Avstraliji v svoj dnevnik dne 19. aprila 1770. Na severno vzhodni strani Pacifika je bilo videti kopno zemljo. Bilo je ob 6. zjutraj. Vreme lepo in mirno, kapitanova ladja Endeavour si je počasi in previdno utirala pot v zaliv, ki je dobil ime Botany Bay — botanični zaliv. Pomorščaki so si napolnili prazne sode s pitno vodo, lačne želodce pa z okusnim mesom divjih puranov, praženim na ražnju.

Obletaval jih je strah pred črnimi domačini, da jih bodo napadli. A na veliko olajšanje in začudenje je večina aborigenov zbežala, nekaj jih je pa ostalo in so sklenili z Evropejci prijateljstvo. Ali beg ali prijateljstvo — drugega ni kazalo spričo “čudodelne palice”, ki je v rokah čudno oblečenih belokožcev trosila smrt kar v daljavo nekaj sto metrov...

Tudi kenguriji so bežali pred belimi dvonožniki, črni labodje so razpenjali peroti in meter visoko nad zemljo hiteli v zavetje. Niso pa mogle v beg cvetlice, ki so bile v najlepšem cvetju. Zato jih je mnogo izginilo v shrambe Evropecev in se moralo sprijazniti s konserviranjem.

V Angliji so malo pozneje stikali glave znanstveniki, zlasti naravoslovci, z občudovanjem pregledovali vzorce iz “Južne dežele” ter ugibali o usodi nove zemlje. Zasanjali so o bodočem bogatstvu in blagoslovu, ki ga bo Anglija dobivala iz nove zemlje.

Misli, February, 1961.

Avstralija, kot zemlja, je mnogo starejša od Azije, Evrope in drugih delov sveta, vendar so ji morali ob odkritju reči: Terra Australis Incognita — nepoznana. In tega je komaj kakih 200 let.

Za prve najditelje Avstralije se smatrajo Portugalci, za njimi so jo zagledali Španci. Toda ne eni ne drugi se niso zavedali, da so se dotaknili velike samostojne celine. Kasneje so se začeli za ta svet zanimati Holandci, ki so mu bili blizu preko Indonizije. Upali so, da se bodo z njim opomogli kot trgovci. Toda računi so se izkazali za zmotne, pa so kmalu nanjo pozabili. Nihče je ni poskusil objadrati. Pač pa so Holandci določili Avstraliji njeno geografsko lego in vrgli na papir celo njen obris, seveda zelo netočno in nepopolno. Dali so ji ime “New Holland”.

Anthony van Dieman, holandski guverner Indonezije (Dutch East Indies) je dvignil novo zanimanje za raziskovanje južnega sveta. Opremil je dve ladji, ki sta pod vodstvom kapitana Abela Tasmana prispeli na južni del kopnega in krstili pokrajino za “Anthony van Dieman Land”. To je današnja Victoria, odkrita 24. nov. 1642.

Leta 1688 sta William Dampier in kapitan Swan jadrata ob obali današnje Victorije — to ime je dobila šele 1851. leta. Na povratku v Anglijo je Dampier objavil knjigo, v kateri je opisal avstralske domačine črnce, pa tudi avstralsko živalstvo in rastlinstvo. S tem je vzbudil precej živahno zanimanje takratne vlade, ki je kaj kmalu opremila barko “Roebuck” in kapitan William Dampier je znova dvignil sidro. Imel je pa smolo.

Objadral je zahodno obalo in pristal v zalivu Sharks Bay. Svet je bil prazen, skoraj brez živalstva. Štiri dolge mesece so tavalji ob obali in se hranili z mesom mladih morskih psov. V Angliji se je spet ohladilo navdušenje za ekspedicije v “Novo Holandijo”. Uradna in neuradna Anglija je naredila križ čežnjo in avstralski domačini so spet zaživelji mirno in nemoteno življenje — vse do leta 1770, ko je došel sem že omenjeni James Cook.

Zdaj je bila zadeva drugačna. Osemnajst let pozneje je bila zbrana že lepa truma ljudi v Sydneyu in Parramatti pod načelstvom vladnega odposlanca Arthurja Phillipa. Naseljenci, kot znano, so bili v prvi vrsti kaznjenci, konvikti, po večini politični “kriminalci”, le manjšina je obstajala iz vojaštva in svobodnjakov.

Vsi skupaj pa so gradili in kovali usodo nove domovine, države New South Wales in današnje Avstralije sploh, kjer danes mi uživamo bel kruh in si grejemo kosti pod toplimi žarki južnega sonca.

Z BENGALSKIH POLJAN

Poroča

Misijonar č. g. Stanko Podržaj

ZAMISLIL SEM SE...

ZAMISLIL SEM SE, ko sem bral v letošnjih "Katoliških misijonih" (stran 356):

"Še tisti, ki se žrtvujejo za zmago Cerkve v svojem okolju, na žalost le preradi omejujejo svoj apostolat (prav nekatoliško) samo na to akcijo — takorekoč pod lastno streho — dočim na ... zavojevanje sveta skoro ne mislijo. Usodna zmeta! Usodna zmeta je ta nedelavnost tudi praktičnih katoličanov! Kako moremo še čakati? Ali ni dovolj, da si je komunizem osvojil 600 milijonov Kitajcev? ALI NAJ MIRNO GLEDAMO, DA SI OSVOJI ŠE 400 milijonov INDIJCEV?"

TAKO JE! Gre za 400milijonsko Indijo! Gre za večno srečo njenih neštetihi množice. Če vam je kaj toplo pri srcu, če vam srce pravi, da ima misijonar prav, odrgnite najprej svoj "srčni mošnjček". Na kolenih naj vam prav iz srca vre iskrena molitev — za naša prizadevanja todi! Če zraven odrgnete še drugi, namreč žepni mošnjček in odrinete nekaj otipljivega, bo misijonar vedel, da gre zares.

Kakor osišča raznih kolesc pri uri najdejo oporo na demantih in se tako brezhibno vrtijo, tako deluje sv. Cerkev po misijonih v Indiji. Eno tako kolesce, ki vrti uro božjo v Bengaliji, je misijon presv. Srca Jezusovega v Čandernagorju. Demant, na katerega se opira in se na njem vrti, ste vi, naši misijonski podporniki. Skrbite, da se demant ne skrha in ne počí. Ura božja mora tudi v Čandernagorju pravilno tiktakati. In tiktakala nam bo, upam, dokler naših misijonskih prijateljev ne bo pritiktakala v sama sveta nebesa. Medtem pa naj vam uro pomagajo navijati angelci in se je veselijo svetniki v nebesih in sam večni Bog na svojem prestolu.

Misijonar ne prosi zase, v božjem imenu molедуje za dela, ki so božja.

KJE IN KAKO SEJEMO?

DVA MILIJONA DOLARJEV bo šlo prihodnje sredo v zrak samo v naši Kalkuti, velikem indijskem mestu. Koliko šele širom po Indiji! Čandernagor ne bo zaostal. Toliko bodo namreč stale same rakete, bombe in podobno, kar bodo hindi tisti dan požgali boginji Kali na čast...

To bo že tretji večji praznik v ciklu praznikov v teku tega meseca. Durgo častijo 9 dni, Lakšmi en dan, Kali tudi en dan. Vmes so še drugi prazniki, ko se ljudje postijo in kopljejo v Gangesu, se medsebojno pogoščajo, obhajajo dan sprave in se objemajo. Doma, po uradih in tudi kar po cestah. In koliko bodo pojedli slaščic, nakupili lišpa, kinča, zlatnine in oblačil! Zdi se, da vsa dežela te dni samo kupuje. Tudi največji revež bo nosil novo praznjo obleko.

Ko stopaš te dni po mestnih ulicah, ki so drugače puste (imel sem v Kalkuti opravka več dni), se ti bo zdelo, da si v kakšni pravljčni deželi. Mirijade luči — samo v Kalkuti so letos postavili 1560 obcestnih "oltarjev". V Čandernagorju jih tudi ni bilo malo. Pri vsakem se v morju luči in okraskov gizdajo bogovi in boginje. Po cestah se prelivajo stotisočglave množice, vse praznično oblečene in praznje nasmejane. Vse mesto daje vtis žive razstave in parade oblek, napudranih moških in smejočih se in žvrgolečih Bengalk v bluzah in sarijih, tako živih barv, kakor da so ravnokar stopile iz Picassovih slik: azurne, škrlatne, rumene, svetlo in temno zelene in modre. Obleke so našite s kilami zlata in srebra. Poznam se z Bengalko — sem že večkrat pri nji pil čaj — ki ji niso dosti lastni uhlji. Ko se nališpa, jih pokrije z zlatimi...

PRI TEMPLJIH buče bobni. V dolgih vrstah čakajo obiskovalci. Za red skrbi policija — na stotine uzmovičev in žepnih tatov je za vsak primer že pred prazniki spravila na varno... Klanjajo se malikom, z oblakom kadila obdanim. Bogovi se drenjajo na oltarjih in se celo menjavajo, kakor

pač velevajo zgodbe verskih epov Ramajane in Mohabharata. Iste boginje se valjajo v nasprotujočih se vlogah. Na primer Čamunda in Durga. Narajan, bog, ki vse vzdržuje in ohranja, mora z oltarja, ko se Durga prelevi v Čamundo. Slednja je pre(na)silna, da bi ga strpela poleg sebe kot vrednega oboževanja.

Tako, vidite, je to ubogo ljudstvo zakopano v poganstvo. Pa bom že še kaj povedal o njihovih "bogovih", da se vam bodo morali — kakor meni — v srce zasmiliti... ne bogovi, pač njihovi — verniki...

JANUARSKE UGANKE REŠENE

1. Križanka

Vodoravno: 1 Lurd — 5 Beno — 9 IRO — 10 ura — 11 kip — 12 samokolnica — 15 bran — 16 opat — 17 nesloga — 18 ne — 21 Astor — 23 svila — 24 gosli — 25 nisem — 27 ocena — 30 smile — 31 varen — 32 won — 33 Leo — 34 ata

Navpično: 1 Lisbona — 2 urar — 3 roman — 4 krogla — 6 ekipa — 7 Nica — 8 Opatija — 10 uk — 13 onemogel — 14 nogavica — 19 Eskimo — 20 planet — 22 Romel — 23 slovo — 25 NSW — 26 sin — 28 era — 29 ANA

2. Kakšen čas?

Če ti ura bije 13, je čas, da jo daš v popravilo.

3. Računska

Jaje je bilo 81 — res kar preveč za 3 ljudi, pa kaj hočemo, ko uganka hoče pred na postaviti računski problem ne vprašanja, kako velik je naš želodec...

Rešitve poslali (za 2. nihče): Angela Židan, Alojz Bratina, Srečko Gajšek, Alojz Meglič, Karla Twrdy.

C O N G O — s str. 53

bi jo on vodil, kakor vodi ujedinjeno egiptovsko-sirsko unijo. Poleg drugega naj bi bila skupna vez — mohamedanstvo. Morda bi se mu te sanje lažje uresničile, če bi ne segala preko Egipta v Afriko, posebej v Congo, dolga roka Moskve in Pekinga. Je Nasser le premajhen, vprašanje v Afriki je: Ali s svobodnim svetom Zahoda, ali s komunističnim Vzhoda... vsaka tretja sila je preslabotna, pravijo.

Misli, February, 1961.

DOSTAVEK: Urednik je hvaležno prejel naslednje darove za g. Podržaja — kako hvaležen bo šele on!

J.M. Victoria £ 8-0-0

Fran Kovač, NSW £ 5-0-0

Anton Šajn, NSW £ 5-0-0

K. Kobal, NSW £ 1-0-0

M.P., Victoria šil. 10.

Tako? Začelo se je, nadaljevalo se bo, če Bog da in — bralci.

ODŠKODNINA BEGUNCEM ŽRTVAM NACIZMA

Nemška vlada je priznala svojim in tujim državljanom odškodnino, ako so bili žrtve hitlerjanskega režima.

Ko pa so zahtevali tako odškodnino begunci, njihovih prošelj Nemci večina niso hoteli reševati ali pa so jih zavračali. Izgovarjali so se, da so bili ti ljudje pod nacističnim režimom preganjani zaradi svoje narodnosti, ne pa ker so se borili proti hitlerjancem zaradi drugačnega političnega prepričanja.

Visoki komisar za begunce pri Združenih narodih se je že dolgo trudil, da bi z nemško vlado naredil dogovor, na podlagi katerega bi mogli tudi begunci (s priznano zaščito po konvenciji) dobiti odškodnino za to, kar so jim morda prizadejali nacisti. Dr. Miha Krek sporoča iz Združenih držav, da je ta dogovor sedaj narejen. Odslej imajo vsi priznani begunci, ki so pod režimom nacional. socializma kaj pretrpeli, pravico do odškodnine. Za dobo od 1. 1949. do 1953. bodo dobili določen znesek denarja. Od 1. 1953. naprej pa imajo pravico do redne mesečne podpore. Tudi imajo pravico do vse zdravniške oskrbe, če jo zaradi trpljenja pod nacisti še vedno potrebujejo. Do te podpore imajo pravico tudi tisti, ki so morda v zadnjem času sprejeli že kakšno drugo državljanstvo, pa naj žive kjerkoli. Poleg tega je sedaj na razpolago še poseben sklad za pomoč takim, ki bi kljub temu zakonu še ne dobili podpore, a so bili žrtve nacizma.

Kdor potrebuje kakšno pojasnilo glede tega ali navodilo, naj se obrne na urad za begunce, v katerem dela nekdanji ljubljanski vseučiliški profesor dr. Otmar Pirkmajer, Adlerreiterstrasse 19/III, München 15, Nemčija. Za prijavo je menda čas še vse leto 1961.

Iz Slovenske Duhovniske Pisarne

Službe božje

Nedelja 19. febr. (tretja v mesecu): **Leichhardt**, sv. Jožef, ob 10:30, poprej spovedovanje.

Nedelja 26. febr. (četrti v mesecu): **St. Patrick**, Sydney, ob 10:30, poprej spovedovanje.

Nedelja 5. marca (prva v mesecu):

Blacktown ob 11, poprej spovedovanje;
Villawood ob 10, poprej spovedovanje.

Nedelja 12. marca (druga v mesecu): **St. Patrick**, Sydney, ob 10:30, poprej spovedovanje.

Nedelja 19. marca (tretja v mesecu): **Leichhardt**, sv. Jožef, ob 10:30, poprej spovedovanje.

Postni čas je že

Pepelnica je za nami, ko to berete. **Nedelja 19. marca** je že prva postna. Predpust je bil letos kratek, ker pade velika noč že na dan 2. aprila.

V zadevah posta in vzdržka od mesa dandanes Cerkev ne zahteva veliko. Zelo pa naroča, da se skušajmo živeti v duha spokornih postnih tednov, ki nas tako živo opozarjajo na trpljenje Kristusovo. V ta namen polaga svojim vernikom posebno na srce pobožnost **križevega pota**. Njegovih 14 postaj nam živo predočuje, kaj vse je Kristus Gospod nase vzel, da je mogel doživeti — in mi z njim — veliko noč in Vstajenje.

O, pridite, stvari,
kaj, glejte, se godi:
Edini božji Sin
strašno za nas trpi!

O, Jezus, hvali naj
ves svet te vekomaj.
Po svetem križu nam
podeli sveti raj.

Telefon: dr. Mikula

Njegov telefon ima številko: FU 6230.
Popravite v KOLEDARČKU na strani 2, kjer je škrt naredil iz FU BU. Šele zdaj nas je nekdo opozoril na napako. Na strani 32 je pa prav: FU 6230.

ROMANJE V FAIRFIELD IN TRGATEV

V nedeljo 26. februarja popoldne. Cerkev je skoraj prav pri postaji električne železnice, tri minute do nje.

S p o r e d

Ob 2:30 križev pot v cerkvi s petjem postajnih kitic.

Ob 3 kratka pridiga, nato blagoslov z Najsvetejšim.

(Pozneje bo cerkev drugim v uporabo, zato pri tem našem romanju odpade procesija in pete litanije.)

Ob 3:30 odhod v Twrdyjev "vinograd", ki je do njega kratka pot.

Naslov: 15 Normanby St.

Vsi lepo vabljeni!

Dr. I. Mikula spet doma

Žal, vrnil se je prepozno, da bi njegova poročila mogla priti v to številko. Morda se novice iz W.A. v enem mesecu ne bodo prehodo postarale. Torej: v marcu jih bomo brali, če Bog da.

PRIDITE, MOLIMO!

Razen v nedeljo 26. februarja, ko bo romanje v Fairfield, bomo vse postne nedelje zopet molili križev pot ob 4. pop. v znani kapelici cerkve sv. Frančiška v Paddingtonu.

Vsi najlepše vabljeni!

Piše o sebi sydneyski kardinal Eminenci Gilroy

KAKO, DA SEM POSTAL

DUHOVNIK?

II.

KO SEM DOPOLNIL 16 LET, so me res pomaknili višje in šel sem v novo službo 500 milj od doma. Pošta in telegraf sta bila vse moje življenje, nič drugega si nisem želel. Po dveh letih je prišlo novo napredovanje — 200 milj nazaj bliže doma. Opravit sem imel zdaj le s telegrafijo, ki mi je popolnoma zadostovala. Spet nisem imel nobene druge želje, — vendar samo za nekaj časa.

Stanoval sem v hotelu skupaj z nekim učiteljem, ki se je za zabavo pečal z brezžično telegrafijo. Ta znanost je bila takrat še v otroških povojih. Mož ni poznal Morsejevih znakov za telegraf in je bil zelo vesel, ko sem ga jaz učil. Naprotno je pa mene njegova vnema za brezžično telegrafijo močno zanimala. Tako sva se drug od drugega učila in bila drug drugemu hvaležna.

Tedaj je izbruhnila vojna — prva svetovna. Osemnajst let stari fantje so mogli v vojske samo s pismenim dovoljenjem staršev. Moja mati je zase in očeta mojo prošnjo odbila, češ da tako mladi fantje ne spadajo v vojsko. Bil sem razočaran, toda kmalu se je obrnilo tako, da sem svoj cilj vendar dosegel.

Vse bojne ladje so lepega dne dobile brezžične telegrafe, toda telegrafiste, ki bi to napravo obravnavali, ni bilo lahko dobiti. Oblasti so oglašale po časopisih, naj se javijo mladi ljudje, ki se kaj razumejo na telegrafijo. Zdaj ni bilo nič dostavka, da je treba imeti dovoljenje od staršev.

Seveda sem se nemudoma prijavil. Prav tako naglo sem prejel poziv naj se takoj predstavim nekemu uradu. Poštno in telegrafsko ministrstvo mi je dalo dolg dopust, brezplačen sicer, in moja pot je bila uglajena. Starša sta se z dobro voljo podala. Mesec dni so me vežbali, pa sem dobil tittel: Transportni operater brezžičnega telegrafa nižje stopnje!

Misli, February, 1961.

Lep tittel! Tako ponosnega fanta mojih let tiste dni Sydney ni videl.

In zdaj se je začelo zame novo življenje. Vsak nadaljnji razvoj stvari je prinesel nove mikavnosti. Na morje pojdemo — kakšno doživetje! To moje navdušenje se je sicer kaj hitro poleglo — brz ko smo zajadrali iz sydneyskega zaliva. Morje ni bilo sicer prav preveč razburkano, ladja pa se je vendar zibala, se dvigala in padala — kaj takega doslej nisem bil vajen. Preden sem se zavedel, je šel ves moj ponos in z njim vse moje dostojanstvo — ribam gost! To je bil prvi napad morske bolezn, za njim še cela vrsta drugih. Kljub temu nisem izgubil veselja do morja in življenja na njem. Ogromno vodovje ima pač svojo posebno privlačnost.

Naša ladja, polna moštva in konj, je po dolgi vožnji pristala v egiptovski Aleksandriji. Ostali smo mesec dni. Imel sem sijajno priložnost, da sem si ogledal čudoviti Egipt, eno najbolj očarljivih dežel sveta. Seveda sem dobro opazil tudi vse mo-goče zapeljivosti in ogromno mero človeške pokvarjenosti. Zavedel sem se, da ta stran življenja utegne prinesiti ljudem več nesreče in pogube, kot vse bombe in kanoni svetovne vojne.

Po 30 dneh smo dobili ukaz, da ponovno zaplavamo na morje. Kam? Šele drugi dan vožnje smo zvedeli, da nam je cilj grški otok Lemnos v Egejskem morju. Na tem otoku so se zbirale čete, ki so se imele vreči nad Gallipoli zoper Turke. Ko je bila ogromna vojska nared, so stotere in stotere bojne ladje v temni noči zapustile pristanišče Mudros in se usmerile proti Gallipoliju v Drdanelah.

Naskok je prišel 25. aprila 1915. Naša ladja se je zasedrala komaj nekaj sto metrov od obrežja. Jasno smo mogli videti premikanje čet in eksplozije izstrelkov. Gromenje kanonov, pokanje pušk, lajanje strojnice — bilo je oglušujoče in grozno. Trajalo je ves dan od zore do mraka. Ko se je zvečerilo, smo dobili ukaz, da se premaknemo v zatišje najhnegega otoka Imbros. Vendar smo ostali dovolj blizu, da smo še vse videli in slišali.

(Dalje)

ZBORNİK — KOLEDAR

za leto 1961 je dospel
iz Argentine

Spet je zelo bogat in poln pestre vsebine

Dobite ga pri MISLIH

Cena EN funt, dva šil. za poštino.

Kaj pravite

ALI JE SLOVENIJA NA POTI V "POJUŽNJACENJE"?

ŽE NEKAJ ČASA SE V ZAMEJSKEM TISKU obravnava vprašanje, če je res, da današnja Slovenija doma postaja od dne do dne bolj srbska ali hrvaška — na kratko: "južnjaška". Če se ne motimo, je to vprašanje sprožil GLAS Kult. Akcije v Argentini, za njim so poprijeli drugi. Nekateri pritrjujejo, drugi zanikajo. Njihovo pričevanje "se ne ujema", da se izrazim po evangeljsko.

Na primer:

"Svobodna Slovenija" v Argentini piše:

"V Ljubljani je kakih 2.500 slušateljev (dijakov na univerzi) iz južnih krajev. Tudi na nekaterih strokovnih šolah je nekaj slušateljev iz južnih krajev. Po končanih študijah pa zopet odhajajo domov."

V privatnem pismu iz Ljubljane, ki ga je pisal slovenski študent prijatelju v Avstralijo, ta pa nam pokazal, beremo dobesedno:

"... v zadnjih letih sem se precej izoblikoval v to (slovensko) smer, tako da sem danes navdušen Slovence in predvsem Slovenec. Tolažljivo je to v tem, da nisem sam, temveč nas je precej kolegov na fakulteti ali na univerzi, ki tako slovensko mislimo. Bodisi, da je to reakcija na jugoslovanstvo in vse, kar ga spremlja — moram reči, da se v zadnjih letih "južni bratje" v precejšnji meri naseljujejo v Sloveniji ali kot študentje, saj je ena petina študentov v Ljubljani iz juga in le-ti v največji meri po končanem šolanju ostanejo v Sloveniji in se nočejo vrniti domov; po drugi strani prihajajo tudi delavci, ki jih industrija rabi, zlasti sezonski delavci so vsi do zadnjega iz juga — bodisi, da je to (naše navdušenje za slovenstvo) reakcija na nemško in italijansko opasnost, ki, čeprav ni neposredna, pa vendarle preži nekje v ozadju."

Kar smo tu zgoraj podčrtali, je samo en primer, kako gredo pričevanja narazen. Drugih primerov ne mislimo navajati na tem mestu, ker nam ne gre za razčiščenje tega vprašanja, ampak želimo opozoriti (spet!) na nekaj drugega.

Pri vsem vprašanju gre menda v prvi vrsti za

slovenski jezik, če bo obstal ali ne. Vzporedno z razpravljanjem o naseljevanju "južnih bratov" (zaključljivo je, da je izraz tudi doma še vedno v rabi!) v Sloveniji gre pritožba, da slovenščino tudi sicer bolj in bolj porivajo v kot — če že ne od vladne strani, pa toliko bolj (z vsaj tihim pristankom vladnih organov) razni zgolj jugoslovansko usmerjeni kulturniki in znanstveniki.

To je verjetno vse res, na drugi strani pa govore dejstva tudi drugače. Dejstvo je, da je slovenska književnost v silnem razmahu — tu ne gre za vprašanje, če dobra ali slaba, slovenska je. Dejstvo je, da tudi jezik sam zelo pilijo in bogatijo: pravopisno, slovarsko, primerjalno, zgodovinsko. Vse to bi ne bilo mogoče, če bi bil uradni kurz tako nasproten slovenščini, kot skušajo nekateri dokazovati. Vse, kar je prav!

Če je slovenščina v nevarnosti (ne v "opasnosti", kot piše ljubljanski študent, ki se je že, kot sicer sam prizna, nehote nalezel "jugoslovanščine") prihaja to od drugod. Prihaja odtod, ker je slovenski človek tako "obziren" do "južnih bratov", da vpiro njih takoj pozabi slovenščino in mu iz ust prihaja "jugoslovanščina". Naj stopi v večjo slovensko družbo samo en Hrvat ali Srb, v hipu bodo vsi govorili njegov jezik, pa naj jim še tako malo "paše". Saj ne rečem, da naj rajši Hrvat ali Srb govori s Slovenci slovensko, naj le govori po svoje, Slovenec ga bo razumel, toda tudi on naj razume Slovence, ko po svoje govore. In je tudi redek, ki bi ne hotel razumeti, toda kako bo, če mu Slovenci niti priložnosti ne damo, da bi naš jezik slišal! Kakor da nas je sram pokazati, da je na svetu tudi jezik, ki se mu pravi: SLOVENSKI!

To neprijetno potezo opazujem (in se borim zoper njo) na Slovenceh, odkar sem z doma — in so že desetletja potekla. Če je tako v domovini, prihaja "opasnost" za slovenstvo prav od te strani in to v največji meri. In verjetno je tako, ker sicer bi najnovejši priseljenci iz Slovenije drugače ravnali, ko pridejo v Avstralijo ali kam drugam, pa so drug za drugim vsi enaki. "Južni brat" iz njihovih ust ne sme slišati slovenščine, bi ne bilo "olikano"! Copate take!

Naravno je, da se taki Slovenci ali "Slovenci" radi zmotijo tudi, kadar so v pogovoru ali pismeni zvezi s samimi Slovenci. Nedavno sem bral v slovenskem pismu, kakšne posledice so ostale ljudem še izza "vremena rata". In tako dalje. Kako ne bo slovenščina v "opasnosti", če so slovenski ljudje brez hrbtnice!

Še nekaj! "Svobodna Slovenija" pove tudi to:

"Na drugi strani je pa treba tudi priznati dejstvo, da je veliko Slovencev zaposlenih po drugih

delih države po uradih, tovarnah in podjetjih in to redno na boljših mestih, tako, da se ponekod celo pritožujejo nad slovensko 'invazijo' "

Ne bojte se, "južni bratje"! Vsaj tega se ne bojte, da bi vam Slovenci med vami ukradli jezik: Kar se tiče odjedanja kruha, se boste seveda morali sami pomeniti. Za jezik se ne bojte! Prepri-

čan sem, da tam doli slovenski človek še toliko manj zine po svoje. Govori po vaše in lepo slovensčino iz dneva v dan pozablja. Če se bo vrnil v Slovenijo, bo pripomogel k "pojužnjačenju" Slovenije veliko bolj kot tisti od vas, ki prihajajo v Slovenijo danes, ali so pa ostali v njej še "izza vremena rata"... P.B.A.

TO SO PA HUDE REČI!

O "NAŠI INTELIGENCI" piše tržaška MLADIK. Kar hude reči ve povedati o njej. Na primer:

"Kje je naša inteligenca? Sicer pa, ali sploh zaslužijo oznako, da so inteligentni? Morda je pa ravno zavest nesposobnosti tista, ki ji zapira oči in pogled v dolžnosti. V šoli ne delajo, izven šole se ne udeležujejo in nikjer ne pomagajo pri kakršnemkoli prosvetnem delu, ne čitajo strokovnih knjig in revij. Samo kino, televizija in bari. To so suhe veje na narodnem telesu, ker so mlačni sami in drugim dajejo slab zgled."

Na drugem mestu v isti številki:

"Kuga lagodnosti in sebičnega ugodja je zalela ljudi. Danes ne more nihče trditi, da jih kdo zaradi prosvetnega in kulturnega dela preganja. Dočakali smo dobo demokracije in lahko bi naše delo cvetelo kot še nikdar. In prvi, ki se je izneveril, je v veliki večini izobraženec. Tisti izobraženec, ki bi mogel biti vodilen, kot je pri vsakem narodu. Ta izobraženec živi na račun svojega naroda — da omenim samo vse učitelje in profesorje, radijske uslužbenke, uradnike slovenskih podjetij, tajnike in tajnice slovenskih šol, otroške vrtnarice... vse to, kar ima kruh tako dolgo, dokler naš narod živi... Vsa ta množica ljudi (za slovensko manjšino je to že množica!) je v veliki večini mrtva... Slovenskih revij ne naročajo, ker nimajo časa za branje, nekateri (kulturni delavci) pa imajo premajhno plačo. Navadno jih vidimo s Corriero della Sera ali pa z Il Giorno, ker želijo biti napredni."

To so grenke grenke besede! MLADIK jih je zapisala o slovenskih inteligentih, ki živijo in služijo na (vsaj bolj ali manj) strnjenem slovenskem ozemlju. Na Tržaškem. Toda iz te slovenske inteligence dobiva tudi tujina — prekmorska — od časa do časa svoj dotok... Česa naj pričakuje od njih slovenstvo v izseljenstvu? Pa imamo

vsaj, hvalu Bogu, lepo število "preprostih ljudi", ki imajo glavo in srce na pravem mestu!

Skoraj istočasno kot MLADIK je zapisal londonski KLIC TRIGLAVA nekaj, kar človek nehote spravi v zvezo z MLADIKINIM pisanjem, dasi je jasno, da je oboje nastalo neodvisno drugo od drugega:

"V naši zgodovini je bil prečesto slovenski duhovnik, ki je stal na čelu, ko je bilo treba braniti našo kri in naš jezik. Najzgovornejša priča temu so naši duhovniki po Koroškem, Primorskem in v Beneški Sloveniji. A tudi v širni tujini se bomo kot slovenska narodna skupnost ohranili, dokler bomo imeli svoje slovenske duhovnike. Če bi jih izgubili, smo neizogibno zapisani tuji asimilaciji. To verjetno ne drži za vsako narodno skupnost, a za slovensko si drznemo postaviti ta zaključek."

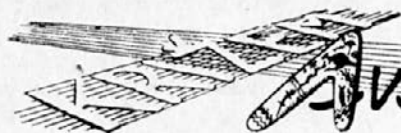
Kolikor vemo, KLIC TRIGLAVA ni "klerikalen" list.

To so zapletene reči, kar ugankam podobne. Pri nas v Avstraliji jih je pred letom dni "reševal", pa ne rešil, še ne pozabljeni štirinajstdnevnik. Malo pozneje je spremenil svoje ime v "mesečnih", toda dolgi, čudno dolgi so meseci pri tisti kompaniji — videti je, da se bodo raztegnili v leta. Ali pa morda kar v nedogled. Sicer smo pa nekje videli pripravljen nagrobni napis, ki ni bil namenjen za kak krščanski pogreb:

"Sosedov konj to jutro je dostal" —
žareči konj Men—ančič.

"Kako se nosil je, kako je peketal!"
zapisal bi Župančič.

Tako zdaj vsaj trenutno nimamo nobene tribune za reševanje takih ugank.

Avstralske Slovenije

NEW SOUTH WALES

Tumbi Umbi. — Bral sem, da je grob dr. Korošca zapuščen in zmerom bolj pozabljen. Novi rod komaj kaj ve o tem velikem možu, je bilo rečeno. To je res žalostno in nečastno za sedanje pokolenje našega naroda. Saj bi bilo treba o dr. Korošču in njegovem delu za narod napisati debele knjige, pa bi še ne mogli izraziti vsega, kakor zasluži. Svoje življenje je posvetil Bogu in svojemu narodu. Posebno se je gnal za boljšo bodočnost slovenskega kmeta. Za svoje delo je doživljal nehvaležnost in preganjanje. Kaj vse so storili zoper njega že v bivši cesarski Avstriji. Bil jim je "der Windische Pfaff Renegat". V vse mogoče blato so ga vlekli, vseh mogočih nizkosti so ga dolžili. Podobno se mu je godilo pozneje v Jugoslaviji. Pogumni mož se pa ni ustrašil, vztrajno je nadaljeval svoje delo. Javno je delal za svoj narod, skrito pa enako vztrajno služil Bogu. Na svojih najvišjih položajih je ostal — duhovnik. Majhna frančikanska cerkev v Zemunu bi vedela povedati, kako je dr. Korošec tudi kot predsednik vlade vsako jutro ob šestih v njej maševal. Njegovo načelo je bilo: Prve ure vsakega dne Bogu, ostale narodu! Naj komunisti v današnji Jugoslaviji še tako skušajo zabrisati spomin na tega velikega moža, po vseh kontinentih smo razkropljene priče, ki poznamo njegove zasluge in se jih zavedamo. Če ne na grobu dr. Korošca, v naših srcih gorijo lučke, ki ne bodo ugasnile do naše smrti in bodo oznanjale naše prepričanje: Dr. Korošec je in ostane ponos slovenskega naroda! Taka lučka gori tudi v sreču tega dopisnika, ki želi s temi vrsticami položiti vsaj skromen šopek cvetlic na njegov grob kot nekdanji njegov sodelavec. — **Ivan Šepetavc.**

Doonside. — Sem ena tistih, ki smo z veseljem pozdravili list MISLI takoj ob njegovem rojstvu, zato sem z zanimanjem prebrala v januarški številki dopise o tem predmetu. Je res, da za ustanovitev lista gre predvsem čast in zahvala patrona Benu in Klavdiju, pogrešam pa omembo njunih sodelavcev, ki so se skupno z njima zavzeli za list z enakim ali skoro enakim navdušenjem. Tu je na mestu omeniti g. Jožeta Čuješa, ki prav gotovo

zasluži, da se ga spomnimo v tej zvezi. Pri njem v hostelu Villawood se je začel na roko tiskati prvi slovenski list v Avstraliji in ko so g. Čuješa službeno predstavili v St. Mary's hostel, je šla z njim tudi "tiskarna" MISLI, to se pravi, njegov razmnoževalni stroj, brez katerega bi ne bili mogli tako hitro začeti z listom. Lahko nikakor ni bilo. Čeprav je list obsegal samo nekaj strani, je bilo le treba požrtvovalno vrteti stroj in dostikrat pono v noč, da je mogel list vsak mesec redno iziti. To delo je g. Čuješ opravljal vsa prva leta, dokler je list izhajal samo razmnoževan. To se mi je zdelo potrebno dostaviti k dopisom v januarju, da se priznanje za rojstvo lista pravično razdeli. — **Angela Židan.**

VICTORIA

Richmond. — Ob prejemu letošnjega KOLENDARČKA se želim nekoliko zahvaliti za ves obilni trud in obenem pošiljam naročnino za MISLI. Nasvete o katoliškem zakonu sem skrbno prečital. Dobil sem jih v roke ravno pravi čas, ker mislim, da je moja deklica že na potu do mene. Prvo, kar ji bom dal v roke, je ta letošnji KOLENDARČEK. Prav lepa hvala za tako koristno vsebino -- Naročnik **J. Kristanc.**

Fawcner. — Srečno sem se vrnil z izleta v Sydney in se zahvaljujem za tople sprejem. Sončno mesto Sydney se mi je tako priljubilo, da imam namen priti nazaj in se tam nastaniti. Svoj izlet bom opisal g. dr. Robiču v Rimu, ki so mi pred mojim odhodom v Avstralijo toliko govorili o avstralskih Slovencih in mi naročali, naj se takoj po prihodu semkaj naročim na list MISLI. To sem storil in mi ni žal. S svojim popisom izleta v Sydney se bom skušal izkazati hvaležnega dr. Robiču za vso pomoč, ki so mi jo izkazovali, ko sem bival po kampih v Italiji. Mnogo lepih pozdravov vsem bralcem MISLI. — **Mirko Cuderman.**

QUEENSLAND

Brisbane. — Danes sem prejel januarske MISLI in se takoj odločil, da poravnam naročnino.

Tako se vsaj majhnih dolgov odkrižam, ko se velikih ne morem. Obenem pošiljam rešitev uganke o jajcih. Najmanjša cifra, ki jo lahko dobim, je 81. Tako prvi vzame 27 jajc, drugi 18, tretji 12, potem pa vsak 8. Zdaj pa še to denite v MISLI, če najdete majhen prostorček, da podpisani lepo pozdravlja vse svoje vaščane, doma iz Zagorja na Pivki. — Rudolf Štavar.

Brisbane. — Januarske MISLI, z radovednostjo pričakovane, so dospele točno po napovedi — sredi meseca. Vsebina je jako pestra, zasluži vse priznanje. Med ostalimi članki mi je bil prav dobrodošel tudi dopis g. Podržaja: Z Bengalskih Poljan. Ob tem članku sem obudil spomine na misijonska predavanja v Ljubljani, ki so jih spremljale skioptične slike. Menda nisem nobenega zamudil, tam sem imel tudi čast poslušati g. Podržaja. Sem kar za to, kar predlaga p. urednik, da bi tudi mi kaj storili za pomoč temu misijonarju, čeprav v obliki "božičnega daru" namesto voščilnih kart prijateljem. — Glede mohorskih knjig iz Celovca ste obveščeni, da jih dobite pri meni — 4 za en funt! — sezite po njih! S podpiranjem celovške Mohorjeve podpiramo tudi dijake slovenske gimnazije v Celovcu. Prav med nastajanjem teh vrstic sem pa prejel tudi ZBORNIK iz Argentine. Tudi temu je cena en funt — zajetna knjiga s čudno pestro vsebino. Lep pozdrav vsem! — Janez Prižič.

SOUTH AUSTRALIA

Whyalla. — Poleg naročnine in daru za SKLAD pošiljamo to pot tudi ime in naslov novega naročnika. Dobili smo ga tu med našimi fanti. Želim, da se naš priljubljeni mesečnik tudi tu na jugu bolj razširi. Moramo priznati, da pri nas ta list vsak mesec nestrno pričakujemo. Kako nam je bilo težko, ko je novembrska številka izostala, naj že bo vzrok tak ali tak. Pogrešali smo jo posebno zaradi priljubljene povesti "Tonček iz Potoka". Veseli smo, da ste nam jo ponovno poslali, ko smo se oglasili zanjo. V božični številki nas je pa močno razveselila slika Kolenkove Angelice, saj smo s Kolenkovimi dobri prijatelji še iz Astena in tudi smo skupaj prispeli v Avstralijo na Flaminiji. Torej zdaj živijo v Sydneyu, Bog jih živi. Njim in vsem rojakom ter znancem po Avstraliji želim z vso družino prav srečno novo leto. — Roman Zrim.

WESTERN AUSTRALIA

Perth. — Od vseh Slovencev, posebno od mene, vsem Slovincem priskrbe pozdrave! Danes, 19. Misli, February, 1961.

jan., nas je dobrodošel dež nekoliko pohladi. Zanjih deset dni smo se cvrli v visoki temperaturi, včasih dosti nad sto stopinj. Vлага strašna! Razume se, da nam je posrkala vso iniciativo. Za nedeljo 29. jan. pripravljata Slov. klub in Karitas skupno zabavo v Leederville. Upamo, da bo vročina prizanašala. — Dr. I. Mikula.

"PLANINKA" V BRISBANU POROČA

Imeli smo občni zbor predzadnji dan leta in z njim združili obdarovanje otrok z zapoznelim obiskom Miklavža.

Za zelo bogate Miklavževe darove gre zahvala gospema Čeh in Švab, ki sta se žrtvovali za izbiro in nakup daril.

Sklenili smo, da bo društvo imelo v tem letu 13 zabav — praznoverni torej nismo! Dve bosta že za nami, ko bodo te vrstice v javnosti, naslednjih 11 pa v tem redu:

4. marca, 25. marca, 15. aprila, 3. junija, 15. julija, 5. avgusta, 16. sept., 14. okt., 11. nov., 9. dec. in 30. dec.

Bo menda kar dovolj, vsi ste pa že zdaj vljudo vabljeni! — Odbor.

G. STANISLAV RAPOTEC OŽARJEN

Sam je bil kriv, da smo nedavno omenjali njegovo črnino in temó. Ob njegovih slikah smo si še njega samega predstavljali vsega v črnino povitega.

Pa se je obrnilo. Konec letošnjega januarja je umetnik zasijal v takem žaru, da se je bliskalo po vsej Avstraliji: na prvih straneh dnevnega časopisja, na televiziji, na umetniški razstavi. In to ne zaradi svojih slik, zaradi samega sebe!

Umetnica Judy Cassab, Madžarka po rodu, je naredila Rapotčev portret v naravni velikosti in dobila zanj prvo nagrado. Nima vsak človek na svoji osebi toliko karakterističnih potez, da bi pod čopičem nastala izredna umetnina. Na g. Rapotcu je našla dovolj tega omenjena umetnica, za njo pa — zbor sodnikov. Saj je bilo še več portretov različnih umetnikov pred sodniki, med njimi portreta viktorijskega guvernerja Brooksa in premierja Bolteja. G. Rapotec je posekal vse!

Zato pa naš umetnik te dni žari, žari... In ne dvomimo, da bodo odslej tudi njegove slike manj črne... Iskrene čestitke, g. Rapotec!

PIŠE MI PRIJATELJ

TREBUŠNIK

PRED MESECI SE JE PRIJATELJ preselil v Melbourne. Včasih mi piše od tam. Oni dan sem pa dobil tako pismo, da je vredno objave v MISLIH. (Upam, da mi bo vsaj to p. urednik objavil brezplačno in ne kot "oglas"...)

G. Trebušnik piše:

Slučajno sem zašel v večjo družbo naših fantov, ki so zabijali čas pri pijači. Sedel sem mednje in jih kar po domače nagovoril:

"No, fantje, kako pa kaj? Vidim, da ste se Avstraliji že kar lepo privadili."

"Tako, tako, bo že, bo že, za silo gre, lahko bi pa bilo bolje..."

Tako nekako so odgovarjali drug za drugim.

Enega, ki je najbolj poudarjal, da bi bilo lahko bolje, sem vprašal, kaj bi lahko bilo bolje.

"Človek bi imel lahko malo boljši zaslužek. Priporočil sem se našemu duhovniku, da bi mi našel boljše delo, pa je menda pozabil."

Brž se je oglašil drug mlad rojak:

"Jaz sem ga pa prosil, naj mi najde bolj pravno stanovanje, pa vsaj za spoznanje cenejše. Obljubil je, storil pa nič."

Takoj je segal vmes tretji:

"In jaz sem ga prosil, da bi pospešil prihod moje neveste čez morje, pa se je samo izgovarjal..."

Je že tudi četrti odprl usta:

"Meni je pa oblast dolžna odškodnino za accident. Vem, da bi naš duhovnik lahko pospešil izplačilo. Dobro ve, kako težko čakam, pa se za vse drugo briga, mojo reč pa odriava."

In še peti se je pritožil:

"Meni je prišel čas, da bi vložil prošnjo za državljanstvo, pa si pater ne more vzeti časa, da bi spisal vlogo."

Ne da bi čakal na šesto pritožbo, sem zmajal z glavo in sočutno rekel:

"Pa imate res čudnega duhovnika med seboj!"

"Čudnega, čudnega!" so drug za drugim pritrtili. Eden je pa še prav posebej poudaril:

"Človek res včasih ugiba, zakaj in čemu ga sploh imamo..."

Tega zadnjega sem vzel na piko:

"Kajne, kadar hočeš iti k njemu k spovedi, tudi ne najde časa?"

"To... to... tega ne vem. Nisem še poskusil!"

"Bog ve, če kaj mašuje," sem rekel vmes, "ko je tako strašno zaposlen. In pridiga gotovo tudi kaj malo ali nič."

"O, pridiga pa menda že. Vsaj tako pravijo..."

"Pravijo! Ali ga sam nisi slišal?"

"Enkrat za božič sem ga pa. Drugače nimam časa hoditi v cerkev."

"Takega duhovnika je treba enkrat postaviti na pošteno preizkušnjo. Če je ne bo prestal, vam bom jaz pomagal spisati pritožbo na škofijo."

Prav preveč niso bili navdušeni, vendar so vsi pozorno gledali vame, kaj neki imam v mislih.

"Takole, fantje! Eden ali dva od vas gresta k njemu in ga prosita, naj si vzame čas in vaju nauči vsaj cerkvene zapovedi. Če bo rekel, da nima časa, kar pridita in povejta, bomo takoj napisali pritožbo na škofijo."

Tako sem rekel in zdaj Ti povem, moj dragi Vampec, da je samo še Tebe in Tvoje kamere manjkalo. Bila bi imenitna slika za MISLI. Jaz sem jo živo videl pred seboj in jo še vidim, na papir je pa ne znam položiti. Kako so ti ubogi dečki zazijali vame! Kako so hitro potem pobesili oči, se premikali na stolih in vrteli svoje kozarce...

Nastal je neprijeten molk. Le z vglom očesa je še kdo pogledal name.

Čez čas sem rekel:

"Morda je pa zdaj že kdo od vas prišel na to, čemu in zakaj so duhovniki med nami. Ali ne, fantje moji?"

Še večja zadrega se jih je polotila. Jaz sem pa obrnil pogovor na druge reči in omenil, da je Beno tisti dan bolj slabo igral cricket.

Pozdravlja Te Tvoj

Trebušnik

PRIZNANJE IN ZAHVALA

Naši naročniki v Western Australia se leto zares postavijo. Skoraj prav vsi so že poravnali naročnino za leto 1961. Mnogi so priložili tudi lep dar za SKLAD, kar bo objavljeno v marčni številki. Na vrh vsega tega lepega se je oglasilo tudi več novih naročnikov od tam. G. dr. Mikula je vse vestno izročil upravi, prav iskrena hvala njemu, naročnikom v W.A. pa poleg zahvale tudi — ČASTNO PRIZNANJE! — P. Bernard.

**GOTOVO VAM JE ZNANO, DA ROJAKI
PO ŠIRNI AVSTRALIJI**

z največjim zaupanjem naročajo

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikli, mo tocikli, scooterji, mopedi, radijski in televizijski aparati, fridžideri itd)

ZA SVOJCE V DOMOVINI
pri tvrdki

**STANISLAV FRANK
CITRUS AGENCY**

**68 ROSEWATER TERRACE
OTTOWAY, S. A.**

Telefon: 4 2777

Telefon: 4 2777

Svojim naročnikom križem kražem po Avstraliji voščimo

USPEHOV POLNO NOVO LETO;

zahvaljujemo se rojakom za ogromno zaupanje do tvrdke, izkazano z naročilom čez 500 pošiljk samo za letošnji božič, in se priporočamo tudi za bodoče.

DARILNE POŠILJKE LAHKO NAROČATE TUDI V BODOČE PO VELJAVNIH CENIKIH KATEREKOLI TVRDKE Z DARILNIMI POŠILJKAMI.

Poštne money ordere na ime S. Frank, P.O. Adelaide, je poslati skupno naročilom.

V vseh potrebah se obračajte na tvrdko

Vašega zaupanja:

STANISLAV FRANK

68 ROSEWATER TERRACE, OTTOWAY, S.A.

ki je vodilna agencija za darilne pošiljke v Avstraliji

SOLIDNOST — POPOLNO JAMSTVO — BRZINA —

so značilnosti našega poslovanja.

VSEM SLOVENCEM ŠIROM AVSTRALIJE
JE ZNANO
DA JE NAJBOLJE NAROČATI
DARILNE POŠILJKE
PRI TVRDKI

Dr. J. KOCE

G.P.O., BOX 670 PERTH, W.A.

KI JE NAJSTAREJŠA IN NAJVEČJA SLOVENSKA TVRDKA:

- A.) ZA DARILNE POŠILJKE VSEH VRST (HRANE IN TEHNIČNIH PREDMETOV)
B.) ZA VPOKLIC DEKLET (ZAROČENK). VSEM TISTIM KI NAROČAJO PAKETE PRI NAS, DAJEMO INFORMACIJE ZASTONJ.

ČE NIMATE PRI ROKI NAŠEGA CENIKA, LAHKO NAROČITE DARILNO POŠILJKO PO CENIKU KATEREKOLI TVRDKE Z DARILNIMI POŠILJKAMI.

PRI NAS LAHKO NAROČITE TUDI GRAMOFONSKE PLOŠČE, SLOVARJE, VADNICE ANGLEŠKEGA JEZIKA, SLOVENSKE KNJIGE (KNJIGA O ZDRAVJU IN BOLEZNIH) I.T.D.

Da ima naša tvrdka še vedno neomajano zaupanje naših rojakov, je najboljši dokaz dejstvo, da smo o Božiču imeli več naročil za Slovenijo kot katerakoli druga slična tvrdka v Avstraliji.

V A Ž N O Vsi tisti rojaki iz Slovenskega Primorja, ki so zapustili prejšnjo zono A. in B. pred 10.9.1947 in jim je bilo premoženje zaplenjeno, se naj obrnejo na Dr. J. Koceta radi akcije za vrnitev njihovega premoženja (hiš in posestev). Tudi rojaki iz ostalih krajev Slovenije bodo dobili brezplačno zadevne informacije.

DR. J. KOCE

G.P.O. BOX 670, PERTH, W.A.

Zastopnik za N.S.W. Mr. R. OLIP, 65 Moneur St., Woollahra, N.S.W.
Tel. 65-9378

Zastopnik za Viktorijo. Mr. J. VAH, 2 Kodre Str., St. Albans, Vic.
Tel. FB-4806